

Kč 12,90 / Sv. 024
Slov. Sk 14,50 / Něm. DM 2,00

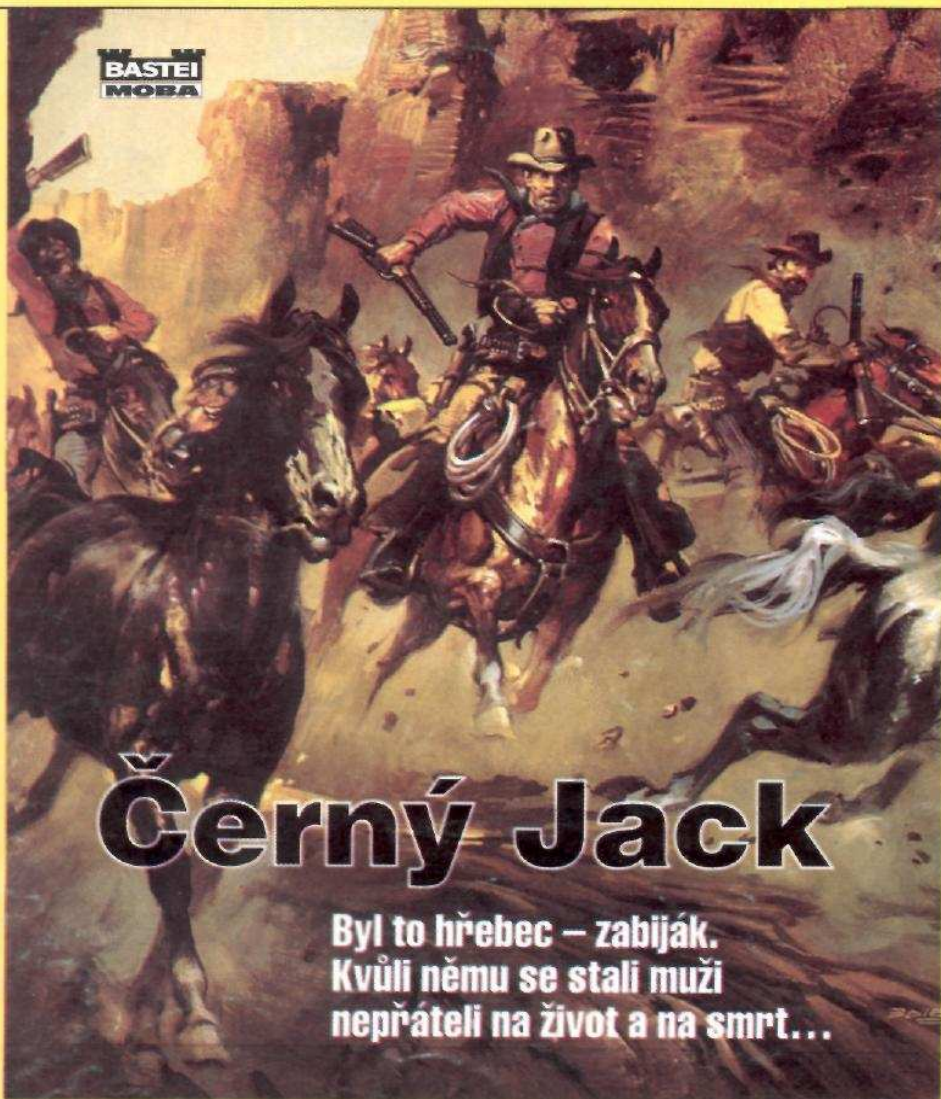
BASTEI

MOBA

G.FUNGER

JEHO VELKÉ WESTERNY

BASTEI
MOBA

Černý Jack

Byl to hřebec – zabiják.
Kvůli němu se stali muži
nepřáteli na život a na smrt...

Černý Jack

Černý Jack byl slavný po celé Arizoně a ani mezi nejodvážnějšími jezdci se nenašel nikdo, kdo by tohoto černého hřebce dokázal zkrotit. Komu by se to podařilo, měl by na dlouho o budoucnost postaráno, protože sázky na zkrocení toho koně byly značně vysoké. Nebylo tedy divu, že se sem stahovali dobrodruzi ze všech koutů země, aby zkusili štěstí.

I Ben Starbuck přijel do města jako spousta dalších jezdců, kteří se doslechli o černém hřebci a byli ochotni riskovat všechny své úspory a vsadit na své jezdecké umění a na štěstí. A leckterý přitom riskoval i život. Protože Černý Jack byl čtyřnohý zabiják...

Kolem ohrady, ve které měl Černý Jack bojovat s jezdcem, se tísnilo na dvě stovky diváků. Nikdo napětím ani nedýchal...

Zavířil prach a velký černý kůň vyskočil strmě do výšky, jako by chtěl vyrazit k nebi.

Pak ale dopadl na všechny čtyři a ihned se otočil.

Jezdec vyrazil pronikavý výkřik, vyletěl ze sedla, bleskurychle se převálil a vykutélel se mezi kůly ven z ohrady.

Dusajícím kopytům unikl jen o pár coulů.

Diváci uskočili od kůlů ohrady – naštěstí, protože hřebec, který prve poskakoval na předních nohách teď zadními kopyty bušil tam, kde ještě před chvílí bylo několik hlav.

Pak odcválal do středu ohrady, kam vjeli dva jezdci. Jeden z nich hodil laso. Hřebec neudělal sebemenší pokus, aby lasu unikl. Klidně si ho nechal přehodit přes krk a vydal se za jezdce do klece v rohu ohrady, kam musel vejít pozpátku.

Jeden ze sousedů Bena Starbucka se k němu obrátil a řekl:

„Viděl jsi, Bene? Viděl jsi, jak je ten Černý Jack mazaný? Už dávno pochopil, že nemá smysl zápasit s lasem. Ví moc dobře, že by mu přiškrtili vzduch a s pomocí několika triků svázali nohy a povalili by ho. A tak raději šetří síly – schovává si je na příští zápas. Ví moc dobře, že dostane šanci, jakmile na něm bude sedět nějaký jezdec a až ho s ním vypustí z klece. Teprve potom začne zápasit.

A když jezdce shodí, pokusí se ho zabít. Nemá ani trochu strach. Je to zabiják. Zkusíš to taky, Bene?“

„Ben Starbuck neodpovídal. Pohlédl na lidi kolem a pak si všiml i Laredo-Jacka, který seděl na jedné z horních tyčí klece, ve které byl kůň zavřený.

Laredo-Jacka znal moc dobře. Věděl, že Jack je prvotřídní jezdec, který si dokáže poradit i s těmi nejdivočejšími bestii a vyhrál tak spoustu cen.

A tenhle Laredo-Jack je dnes šestým jezdcem.

Tři dopoledne a tři odpoledne, pomyslel si Ben Starbuck trpce. Takže tenhle černý hřebec musí šestkrát denně zápasit za peníze a odpočine si, jen když jeho majitelé táhnou do dalšího města, nebo když se nepřihlásí tolik jezdců, kteří by byli ochotni vložit do banku minimální částku sto dolarů.

Když si to Ben Starbuck uvědomil, najednou měl pocit hořkosti. Trochu se nad tím sám podivil ale hned mu bylo jasné, že on se nepokusí na tomto hřebci jet.

Otočil se ke svému sousedovi, který mu položil otázku a zavrtěl hlavou. „Ne, nepojedu na něm, Jime Spencere. Myslím, že přišlo dost jiných jezdců, kteří si to s ním rozdají – stále další a další. A on se nechce nechat přemoct. Je buď neuvěřitelně hrdý nebo má rád svobodu anebo hrozně nenávidí lidi. Jime, je to takový vězněný gladiátor, který svým pánům sice vybojovává peníze, ale on sám přitom prožívá peklo. To všechno jsem si uvědomil vlastně až teď.“

Jim Spencer, honák z velkého Horseshoeova ranče, se na Bena Starbucka podíval užasle.

„Kůň,“ řekl Jim, „je od toho, aby nosil jezdce. Kůň se musí nechat zkrotit, musí se podvolit člověku. Tak to na světě chodí. Když se Černý Jack nechce nechat zkrotit, je sám vinen tím, že to s ním zkoušejí pořád další a další. Někdo ho jednoho dne zkrátí. A pak...“

Zmlkl, protože v kleci už bylo zase všechno připraveno k dalšímu kolu. Zřejmě tam zkracovali třmeny a pak shora na koně nasedl Laredo-Jack, pořádně se usadil a dal znamení.

Mříž se otevřela.

Černý Jack vyšel i s jezdcem ven – velice pomalu a ochotně. Byl to mohutný, vysoký, vraný hřebec. Ben Starbuck si ho teď mohl prohlédnout důkladněji.

Odhadoval, že ten hřebec je šestnáct dlaní vysoký a neváží určitě méně než šest set kilogramů. Vypadal šlachovitě jako černý vlk.

Ozvalo se ostré zapísknutí. To bylo signálem, že běží čas.

Ben Starbuck si všiml na okraji ohrady starého soudce Johna Barrymoora, který byl rozhodčím a který sledoval hodinky.

Když se ozvalo písknutí, trvalo ještě asi deset vteřin, než se náhle hřebec plavným pohybem otočil a vrhl se k zemi. Převalil se na záda a rychle zase vyskočil na všechny čtyři.

Ale Laredo-Jack byl skutečně třída. Divokým komančským skokem se zase vyhoupl do sedla a vklouzl do třmenů. Uzdu nepustil ani předtím, když se hřebec válel po zemi a on musel seskočit.

Teď se Černý Jack rozběhl k břevnům ohrady. Vypadalo to, jako by na ně chtěl narazit bokem.

Laredo-Jack zvedl nohu, aby si ji o břevno nezlomil.

Na to Černý Jack čekal. Zaryl přední kopyta do země a zadními se odrazil tak, jako by chtěl udělat stojku.

To všechno se stalo tak bleskurychle a s takovým švihem a silou, že Laredo-Jack přeletěl přes hlavu koně jako zelenáč. Ale bylo jisté, že kdyby Laredo-Jack nezvedl nohu, hřebec by se o stojku nepokusil, ale narazil by bokem na ohradu.

Hřebec měl dvě možnosti.

A teď překlopýtal přes Laredo-Jacka a kopl ho dvakrát do zad a do nohy. Laredo-Jack se z posledních sil odvalil z ohrady a zůstal ležet v bezvědomí. Musel dostat ošklivý zásah. Ke skupince, která se Laredo-Jacka ujala, přiběhl lékař.

Hřebec doklusal do středu ohrady. Nechal si přehodit přes krk laso a poslušně kráčel do rohu. Vypadal velice unaveně a vyčerpaně, byl zalitý potem a pokrytý prachem,

které se smísily do mazlavé hmoty.

Kolem ohrady zavládlo ticho. Dav lidí zíral na obrovské zvíře, které tak divoce a nemilosrdně zápasilo s jezdci a neznalo milost.

Ben si ubalil cigaretu a loudal se kolem ohrady na druhou stranu. Pokoušel se ujasnit si své pocity.

To, co cítil, to nebyl soucit – ne!

Ale byl to nepochybně pocit, jaký má člověk, když chce pomoci příteli ze svízelné situace.

Docela jasně si to uvědomil, když se dostal ke skupince, která se vytvořila v rohu ohrady a ostřížím zrakem sledovala, jak odsedlávají Černého Jacka a jak ho omývají houbou a spoustou vody, jako opravdového zápasníka po souboji.

Té práce se ujal malý, šlachovitý Mexičan.

Černý Jack stál docela tiše a nechal si to líbit. I to svědčilo o jeho chytrosti. Byl by vážně hloupý, kdyby se bránil. Stál tu se svěšenou hlavou a téměř úplně zavřenýma očima a nechal se sebou dělat, co člověk chtěl. Ale jeho uši se pořád hýbaly. Občas vycenil zuby a výstražně odfrkl. A neustále mu srstí probíhaly záchvěvy, jakoby Mexičanovy doteky nesnášel.

Ben Starbuck si všiml, že kůň má na slabinách spoustu starých jizev po ostruhách. Černý Jack kdysi musel být ošklivě dobodán ostruhami.

Možná nenávidí lidi právě od té doby.

Ben Starbuck pozorně sledoval Mexičana, který myl koně. Připadalo mu, že v mužově blýskavém pohledu spatřil škodolibou radost.

Jiný muž přinesl dvě vědra s vodou a vzal z ohrady dva, mezitím už vyprázdněné kbelíky.

Byl to vysoký, štíhlý muž, kterému se u pasu kývaly dva revolvery, mladý blondák s narezavělými vousy na špičaté bradě. Ben Starbuck vytušil, že tenhle mládenec je

pistolník – snad dokonce i dost obávaného jména.

Poznal tedy Mexičana a tohohle pistolníka, jenže kdo je šéf?

Ben Starbuck přistoupil ještě blíží a dostal se do středu kruhu nebo spíše polokruhu přihlízejících.

Pistolník s vědry vody se dral skrze ně. Rozestoupili se a utvořili uličku. Ben Starbuck se podíval z bezprostřední blízkosti do mladíkových očí.

Byly to naprosto rozdílné oči. Jedno bylo žluté, jako med, druhé oko bylo modré a jiskřivé. Jiskřilo v něm chladně, zle a nebezpečně.

To je ale podivný chlapík, pomyslel si Ben Starbuck.

Jeho pozornost teď upoutal muž, který zvedl paži a řekl nahlas: „Přijímám sázky na zítřek. Nejmenší vklad je sto dolarů. Zítřka nechám vyzkoušet štěstí dalších šest jezdců. Pořádí určí los. Kdo se odváží rozdat si to s Černým Jackem? Vítěz dostane dvojnásobek vkladu! Ba co víc, proslaví se po celé Arizoně. Protože se ještě nikomu nepodařilo projet se na Černém Jackovi – ještě nikomu! A přitom je to kuň jako každý jiný. – Kdo pojede zítra?“

Byl to zavalitý, seriózně vypadající muž v cestovním obleku, se zlatými hodinkami na řetízku.

Budil dojem úspěšného obchodníka, například ředitele banky. Mohlo mu být asi pětáctýřicet let. Tváře měl zdravě červené, hladce oholené. Knírek, který skrýval tvrdá ústa, měl dokonale pěstěný. V očích měl drsný výraz. Už podle něj poznal Ben Starbuck, že tenhle chladnokrevný chlapík je tvrdý jako ocel.

Postupně se přihlásilo několik mužů, kteří chtěli zkusit štěstí. V tomhle kraji je hodně jezdců a lidé se tady v koních vyznají. Není tedy divu, že se hlásila spousta jezdců, kteří chtěli přijít k penězům a ke slávě.

Mexičan byl s hřebcem hotov. Ustoupil, aby své dílo ještě jednou zkontroloval.

Ben Starbuck si všiml Mexičanova skrytého úsměvu – měl jakousi pořouchlou radost. Dokonce pohyboval rty, jakoby hřebci říkal nějaké jízlivosti. Odvázal ho. Černý Jack se pomalu otočil a kráčel do opačného rohu ohrady. Šel unaveně a kopyta za sebou doslova vlácel v prachu.

Na druhé straně se zastavil. Svěsil hlavu a pak se mu najednou roztrásla kolena. Musel se položit. Pomalu se vkrádal soumrak. Ben Starbuck obešel ohradu. Slyšel, jak Černý Jack odfrkuje – a ty zvuky vypadaly jako vzdychání a sténání.

Ben se zastavil, protože mu bylo jasné, že by hřebec hned vyskočil, kdyby vycítil blízkost člověka. Benu Starbuckovi teď bylo leccos jasné.

Černý Jack je v koncích – v koncích se svou hrdostí, silou a odvahou. Možná už zítra podlehne – nebo pozítří – nebo za týden. Ale brzy se stane, že se vzdá a nebude s lidmi bojovat o svou svobodu. Potom zemře.

Ben Starbuck žasl, jak mu to všechno bylo předem jasné. A ještě více ho udivilo, že se ho to velice dotýká.

Ben Starbuck za sebou zaslechl šramot. Otočil hlavu a pohlédl přes rameno.

Stál za ním Mexičan a pozoroval ho pohledem, v němž cosi nepěkného plálo. „Velice vás zajímá, seňore?“ zeptal se Mexičan a jeho hlas se lísal jako předení kočky – a přesto zněl lstivě a nebezpečně.

Ben Starbuck přikývl. „Taky se vyznám v koních,“ zamumlal a pomalu se obrátil. „Černý Jack je v koncích. Bude zápasit až do posledního dechu. Pak se zlomí a bude se trápit. Postupně ho opustí síly a smrt mu bude vysvobozením. Vyznám se v takových hrdých koních. – Proč s tím nepřestanete?“

„To všechno musíte povědět šéfovi. Musíte to říct seňoru Clintu Farrellovi – ne mně. Já jsem jenom obyčejný pomocník, nedůležitý Don Juarez. Ale běžte pryč, seňore!

Nestrpíme, aby se k Černému Jackovi někdo přiblížil. Pokud neodejdete, budu muset zavolat Maca Hathawaye. Už jste slyšel o Macu Hathawayovi, ne?“

Ta otázka byla jasným varováním.

Ben přikývl, ale zarazil se.

„Považuji vás za znalce koní a prvotřídního jezdce, Done Juarezi,“ řekl. „Už jste se někdy pokusil jet na Černém Jackovi?“

„Když tu otázku uslyšel, Don Juarez udělal pohyb, jako by se chtěl vyhnout ráně bičem a vytřeštil tmavé, planoucí oči; vypadal vyděšeně a zoufale.“

Jenže rychle se zase ovládl.

„Co je vám po tom, seňore?“ opáčil. „Starám se o něj, ošetřuji ho, dávám mu krmení – to všechno proto, že jsem za to placen. A teď se odtud kliděte!“

I Ben Starbuck odešel na večeri do města. Dal si v salónu drink, koupil si doutník a popovídal si se známými. Pozvali ho, aby si šel zahrát, ale odmítl.

Nemohl se zbavit myšlenek na Černého Jacka.

Zítra proti němu zkusí štěstí dalších šest drsných chlapů. Zase se bude bít, zase bude zápasit a dostane se o kus blíž ke svému konci.

A když to nedokáže nikdo z těch šesti zítra, tak to dokáže nějaký jezdec pozítří nebo za týden v jiném městě.

Ale déle než týden už to trvat nemůže. Pak bude ten černý hřebec vyřízený.

Ben Starbuck to věděl s jistotou opravdového znalce.

A tak stál na ulici v nočním Tusconu a uvažoval, co se dá dělat.

Co kdyby se pokusil Černého Jacka osvobodit?

Och, byl si jistý, že by ho brzy chytili. Ne, v tomhle kraji

by neutekl. Po několika dnech by ho zase dostali.

Ben Starbuck vykročil. Zamířil k veřejné stáji, aby si tam vyzvedl svého koně. Ale v podvědomí cítil, že má jiné záměry. Přitahovalo ho to k Černému Jackovi. Zapůsobila v něm mohutná vnitřní síla, která ho nutila stále myslet na Černého Jacka a která na něj vykonávala stále silnější nátlak.

Osedlal koně a vyvedl ho ze stáje. V kanceláři stáje nikdo nebyl, nesvítilo se tam. Štolba zřejmě odešel na večeri. Ben vzal kousek křídý a vyškrtl své jméno, které bylo na tabuli mezi mnoha jinými.

Hodil půldolar do plechové krabice a vyšel zase ven. Zastavil se u svého koně a chtěl nasednout – znovu zaváhal. Myslel na Černého Jacka.

Ted' přece nemůže odjet! Ne!

Nechal koně v průjezdu mezi stájí a stodolou a šel tiše dál. Kráčel naprosto neslyšně, protože neměl ostruhy. Tady v okolí to bylo dost zvláštní a napovídalo to mnoho o způsobu, jak Ben zachází s koňmi.

Jezdec bez ostruh!

Kromě toho se v měkkých holínkách pohyboval jako Indián v mokasínech.

Tak se dostal hvězdnatou nocí neslyšně, jako stín, mezi stodolou a stájí k ohradě, ve které byl uvězněn Černý Jack.

Náhle se zastavil, protože zaslechl zlobné odfrknutí Černého Jacka a pak pronikavý mužský hlas, který zlostně a jízlivě říkal:

„Oj, caramba, ty dobytku, brzo bude po tobě. Ještě pár dní a budeš mít jen cenu, co za tebe zaplatí řezník. Tvoje hrdost půjde k čertu a do háje půjdeš i ty. Bude ti tak, jako tenkrát mně, když jsem se s tebou potýkal a tys mě hodil do trní a kopal jsi do mě, když jsem z něho celý zakrvácený vylezl. Och, ty zatracený dobytku, celou tu dobu jsem se náramně bavil, jak tě každý zápas stojí síly –

jak pořád víc slábneš. Brzy s tebou bude amen. Ech, kdyby ses tenkrát nechal zkrotit! Já jsem tě přece v Mexiku chytil! Byl bych tvůj kamarád. Všude bychom vyhrávali závody – my dva. A všichni by jásali! Byli bychom bohatí. Mohl bys dostat stříbrný postroj a nádherné sedlo. S láskou bych tě čistil a spal bych na slámě vedle tebe. – Udělal bych pro tebe všechno. – Jenže ty, dobytku, jsi mi polámal kosti. Ležel jsem dlouho jako lazar a už nikdy nebudu moci jet na divokém koni, protože mám strach – jo, strach! Tys ty dokázal, ty satane! Jenže teď už to s tebou dlouho trvat nebude. Bylo to krásné dívat se, jak tě všichni pomalu ubíjeli.“

Mužův hlas byl ke konci čím dál víc pronikavější, nenávisťnější, jízlivější a pomstychtivější.

Byl to Mexičan Don Juarez, který si tady vyřizoval účty s Černým Jackem. Musel docela zapomenout na okolí. Celá jeho pozornost byla upřena na černého hřebce, který stál za břevny ohrady a opovržlivě odfrkával.

Ben Starbuckovi ta divoká a pomstychtivá tiráda stačila. Jeho srdce teď bylo definitivně na straně Černého Jacka.

Ben Starbuck věděl, že by nemělo smysl nutit ty tři muže, aby hřebce propustili.

Clint Farrel byl příliš velkým obchodníkem. Jeho pistolník by určitě neměl slitování se zvířetem, které vynášelo tolik peněz.

A Don Juarez jen čekal na chvíli, kdy Černý Jack podlehne.

Ne, nemělo smysl, aby to Ben Starbuck zkoušel s prosbami. Navíc přijel do města, aby na Černém Jackovi také jel a vsadil na své vítězství.

Měl s sebou něco přes čtyři stovky dolarů. To nebylo mnoho. Ale byl teprve dva roky předákem na malém ranči. – A předtím byl jedním z těch neklidných chlapíků,

kterí nikde nemají stání a musí neustále jezdit po světě sem a tam.

V této chvíli pochopil, že musí jet zase o kus dál.

Klidně řekl: „Juarezi ?“ Mexičan vyprskl a otočil se. Nůž, který Don Juarez při obrátce vytáhl jako kouzelník odkudsi z oblečení, se zablýskl ve světle hvězd.

Ale Ben Starbuck ho tvrdě zasáhl pravačkou do brady.

Pak sebral z kůlu ohrady laso a spoutal ho. Uvázal mu šátek jako roubík, odnesl ho k zadní stěně stáje a položil do trávy. Juarez byl stále v bezvědomí. Ben si vzal koně, nasedl a sundal laso ze sedla.

Když shora otevřel mříž ohrady, černý hřebec uvnitř odfrkl a pomalu před ním ustupoval.

Ben Starbuck hodil laso tak rychle a zkušeně, že i kdyby se o to Černý Jack pokusil, jistě by mu neunikl.

Ale hřebec se už dávno vzdal boje s lasem. Šetřil si síly pro jiné zápasy.

Následoval neznámého jezdce ven z ohrady.

Ben Starbuck popohnal svého koně a Černý Jack klusal s nimi, jako by to byl poslušný, mírumilovný kůň.

Byl zvyklý, že ho takto vodili od města k městu. Ještě nevěděl, že mu kyne svoboda a že na něj čeká docela nový život – a to jen proto, že se nad ním slitoval jeden člověk. Člověk, který by se také v zajetí bil až do posledního dechu.

Když Ben Starbuck dorazil k ranči, už se rozednívalo. Zavedl Černého Jacka do stáje, která byla touto roční dobou prázdná, a nasypal mu zrní. Naplnil jesle senem a postaral se dokonce o čerstvou vodu.

Černý Jack ho pozoroval ve světle lucerny.

Ben klidně a jako dobrému kamarádovi řekl: „Trochu si

odpočin, Černý Jacku. Nemáme moc času. Ještě před východem slunce musíme dál. A neboj se, chlapče, nepokusím se na tobě jet.“

Po těchto slovech odešel ze stáje. Hřebec ještě chvíli držel hlavu obrácenou na stranu a zíral na přivřená vrata.

Ben Starbuck se zatím postaral o svého unaveného koně. Chytil si v ohradě jiné zvíře a osedlal ho. Zmizel v baráku, kde spávali honáci, a zamířil ke své přihrádce. Sbalil si ranec a odnesl ho k osedlanému koni. Přivázal ranec za sedlo a zamířil k malé kanceláři ranče. Tam se posadil za psací stůl svého šéfa a vzal list papíru.

Šéfe, mrzí mě to, ale musím pryč. Předákem udělejte Billa, nezklame Vás. Nechám Vám tady svého unaveného koně a беру si místo něj jiného. Moji mzdu za tento měsíc, prosím Vás, rozdělte mezi chlapy.

Dělal jsem pro Vás rád, šéfe. Ale vrátit se nemůžu.

Hodně štěstí! Ben

Když vyšel ze stavení, obloha byla mnohem jasnější. Ale do východu slunce ještě zbývala téměř hodina času.

Ben vyvedl Černého Jacka ze stáje. Hřebec se do sytosti nažral ovsu a sena a trochu se napil. I z toho bylo poznat jeho kvality. Každý normální kůň by se nalil vodou, až by byl jako štoudev.

Hřebec se ochotně podvolil lasu a nezasvěcený pozorovatel by ho mohl považovat za docela krotké zvíře, které poslušně kráčí se svým jezdcem a poslechne každý jeho příkaz. Jenže i tahle zdánlivá poslušnost byla jen známkou chytrosti Černého Jacka.

Brzy nato vyjeli z ranče.

Ben Starbuckovi bylo jasné, že bude muset uplatnit všechny svoje schopnosti a použít spoustu triků, aby unikl pronásledovatelům. Zpráva, že Černý Jack byl unesen, se po kraji rozkřikne velice rychle. Poštovní dostavníky tu

zvěst roznese do všech světových stran mnohem rychleji, než bude prchat Ben Starbuck. Protože on, na rozdíl od poštovních dostavníků, koně střídat nemůže. Musí především dopřát dlouhý odpočinek Černému Jackovi, který urazil čtyřicet mil a měl za sebou všechny ty těžké zápasy.

A jestli ho chytí, řeči o soucitu a slitování mu nikdo neuvěří.

A tak se chystal provést svůj první trik.

Jeho cesta ho vedla k Pablu Uvaldovi, obchodníku s koňmi.

Kolem poledne dorazil na malý ranč ukrytý mezi rozeklanými skalami. Chatrč byla postavená z adobe, kolem stálo několik ohrad, ochranný přístřešek a jinak nic.

V ohradách pobíhalo množství koní.

Na ranči žil Pablo Uvalde se svou ženou, jejími rodiči, bratrance, dalšími příbuznými a spoustou dětí.

Ti všichni bydleli v podobných chatrčích v kopcích.

Pablo Uvalde seděl ve stínu. Kývl na Bena Starbucka, když sesedl z koně, ukázal na Černého Jacka a řekl: „To by mohl být Černý Jack, o kterém se tolik povídá. Tys ho ukradl, Bene Starbucku?“

Ben přikývl. Znal Pabla Uvalda natolik, aby věděl, že dokáže mlčet.

„Ano, ukradl jsem ho,“ řekl. „Musel jsem mu pomoci. Už by nevydržel ani tři dny zápasit se všemi těmi jezdci. Vypustil by duši. Musel jsem mu pomoci. Zavedu ho dál na sever, daleko odtud, k Mesa Mogollon, kde jsou tisíce divokých koní a kde bude moci zase svobodně kralovat. – Pablo – chápeš to?“

Pablo Uvalde neodpovídal. Vstal a vyšel ze stínu na slunce. Obešel hřebce, který stál klidně, se skloněnou hlavou, vedle osedlaného koně Bena Starbucka.

Pablo Uvalde byl největším znalcem koní široko daleko. Dokázal uzdravit nemocné koně, nad kterými už všichni lámali hůl. Věděl o koních všechno. Hodně už o Černém Jackovi slyšel a věděl moc dobře, o co se s Černým Jackem pokoušeli všichni jezdci v Tusconu.

Náhle přikývl. „Jo, brzo by bylo poněm,“ řekl. „Tenhle hrdý kůň je se silami v koncích. Vidím to. Bene Starbucku, ty ovšem pro to zvíře strašně moc riskuješ. Možná už jsou ti v patách, ne?“

Ben přikývl.

„Znáš spoustu figlů, Pablo,“ zamumlal. „Obchoduješ s koňmi. A dokážeš obarvit i koňskou kůži. Vím to. Tohle je vraník. Když s ním pojedu, každý ho pozná. A moji stopu budou moci snadno vysledovat. Uděláš z něj grošáka, Pablo? To by mi při útěku pomohlo. Pablo, myslím, že jsme se za poslední dva roky spřátelili, ne?“

Pablo se na něj usmál. Byl malý, měl křivé nohy. Jeho otec byl Ir a matka Apačka.

„Jsi chytrý, Bene,“ řekl. „A pomůžu ti jenom proto, že jsi jediný člověk, kterému věřím, že to zvíře opravdu pustíš na svobodu. Jo, Černý Jack je v koncích, to vidím. Jestli se ti podaří dostat ho až do kraje, kde jsou divocí koně, tak tam, mezi tisíci koni, bude brzy králem.“

No dobrá! Přejeď přes ten kopec a pak do rokle nalevo. Přijdu tam a přinesu si všechno, co je třeba, abych z vraníka udělal grošáka.“

O čtyři dny později se Ben Starbuck brodil i s oběma koňmi přes San Pedro River. Stále udržoval severní směr

a vyhýbal se osadám a vozovým cestám.

Černý Jack ho poslušně následoval, veden na lase, ale když odpočívali a Ben nechal hřebce, aby se pásł, musel na něj dávat veliký pozor. A když si chtěl na hodinku dvě pospat, musel ho pečlivě uvázat.

Pátého dne odpočívali u malého jezírka. Bylo to výborné tábořiště a jediné místo s vodou široko daleko. Ben dostal od Pabla nějaké zásoby, jenže teď už si z nich chystal poslední jídlo. Zítra bude muset najít nějakou osadu či obchod, jestli nechce zahynout hladu.

Uvázal Černého Jacka k silnému stromu. Hřebec chvíli větril a naslouchal zvukům v noční tmě – zvlášť vytí kojotů.

Teď se podíval na muže u ohně a tiše odfrkl.

„Musíš mít trpělivost, brácho,“ řekl mu Ben. „Musím tě zavést ještě hodně daleko na sever. Tam je zem, která je pro vás, divoké koně, přímo ráj. Tam najdeš všechno, po čem toužíš. A jednoho dne se tam určitě staneš králem. Jenže zatím musíš být trpělivý, kamaráde. A musíš mi důvěřovat, protože já tě mám rád. Miluju tě a vážím si tě jako dobrého přítele. Pomůžu ti, jen počkej! Brzy ti začne nový život.“

V Benově hlase se ozývala všechna vroucnost a přívětivost, které byl schopen. Věděl ovšem, že silný pancíř nedůvěry a divoké nenávisti, kterým se toto zvíře obrnilo vůči každému člověku, zdaleka ještě není proražen. Asi se to nikdy nepodaří – až se jednoho dne Černý Jack octne na svobodě, stejně nebude mít lidi rád.

Viděl, jak hřebec stříhá ušima. Z toho, jak Černý Jack větril a špicoval uši, bylo vidět, že zaslechl nějaký šelest, nebo ucítil něco, co Ben Starbuck svými lidskými smysly ještě nemohl postřehnout.

Ben Starbuck si vzal pušku a odešel od ohně. Vyšel z kruhu osvětleného plameny a splynul se stínem stromů a

keřů, které rostly hustě kolem jezera.

A pak trpělivě vyčkával.

Nemusel čekat dlouho. Brzy se ozval nocí dusot kopyt. Blížili se tři podkovaní koně a zřejmě nesli jezdce. Ben Starbuck trochu změnil stanoviště a brzy spatřil pod hvězdnatým nebem siluety tří mužů.

Náhle se rozdělili, a to znamenalo, že chtěli obklíčit oheň.

Ben Starbuck se trpce usmál. Vsadil by se o cokoliv, že ti tři patří k těm mužům, kteří se vydali pátrat po něm a po Černém Jackovi, protože odměna, kterou zřejmě vypsál Clint Farrel, jistě není malá.

Přiblížili se teď ze tří stran na třicet kroků k ohni. Zastavili se, jako na nějaký němý povel. Drsný, chraptivý hlas zvolal: „Hej, tam u ohně! Kdo to tady táboří?“

„Kdo jste?“ zeptal se Ben Starbuck, ukrytý za stromem. Za sebou měl jezero. Musel dávat pozor hlavně na dění před sebou, nalevo i napravo, ale jezdci si mysleli, že ho obklíčili.

Chvíli mlčeli. Věděli, že se ukryl. Chtěli si tábořiště důkladněji prohlédnout.

Jeden ze tří jezdců řekl: „Jsme hlídka ze Santa Rosy. Hledáme zloděje, který ukradl slavného Černého Jacka. Je na něj vypsána odměna tisíc dolarů. A pokud jste tím zlodějem vy, nemáte nejmenší šanci. Měl byste se vzdát, člověče!“

Chraptivý hlas ke konci burácel.

A druhý hlas řekl: „Vidíme támhle dva koně! Je to tak, že?“

„Tak ať jeden z vás zajde k nim a ty koně si prohlédne,“ odpověděl Ben Starbuck ostře. „Ale jen jeden! Jestli tam půjdete všichni tři, budu střílet. Kdo mi zaručí, že nejste zloději koní nebo lupiči, kteří mě chtějí podfukem dostat? Tohle je velice nejistý kraj. Já se jmenuji Jim Jenkins. –

Jakpak se jmenuje ten zloděj, co ho hledáte?“

„Starbuck, Ben Starbuck,“ odvětil jeden z mužů a pomalu přijel k ohni. „Jdu si prohlédnout ty koně,“ řekl přitom.

Nezajel až docela k nim. Protože už na deset yardů mohl rozeznat, že žádný z koní není vraný.

Zastavil se a hlasitě zavolal: „Je tady grošák a ryzák s bílými kopyty. Ale Černý Jack je úplně černý, ne?“

Po těchto slovech nastalo naprosté ticho. Tři jezdci museli nejprve strávit velké zklamání. Jistě si už mysleli, jaké mají štěstí a že dostanou tisícovku dolarů odměny.

„No dobrá,“ řekl jeden z jezdců, kteří zůstali opodál. „Měli jsme smůlu. Jsme unavení. Měli bychom si do rozbřesku odpočinout. Snad Jim Jenkins nebude mít nic proti tomu, když se posadíme k ohni. Tohle je jediná voda v okolí, že?“

A Ben Starbuck se zase ocitl v pasti. Když odmítne pustit ty muže k ohni, bude podezřelý. Tohle byla skutečně jediná voda široko daleko a bylo třeba se o ni podle nepsaného zákona rozdělit.

Zaváhal jen nepatrně a pak řekl: „Samosebou! Pojd'te se posadit k ohni, pánové. Bohužel, nemohu vám nic nabídnout. Už jsem jedl.“

„Máme s sebou zásoby,“ řekl muž, který přistoupil k ohni. S funěním sesedl a odvedl svého koně k vodě. Oba další ho následovali. Ben Starbuck si je v záři ohně dobře prohlédl.

Byli to chlapi s drsnými tvářemi a tvrdým pohledem. Revolvery nosili způsobem, který prozrazoval, že v zacházení se zbraní jsou velice pohotoví. Byli jistě i dost odvážní, protože pro tisícovku dolarů odměny toho dost riskovali.

Napojili koně, smyli prach a přišli k ohni.

Tři jezdci ze Santa Rosy si teď začali na Benově ohni

připravovat večeri. Občas na něj vrhli ostrý, zkoumavý pohled.

Ben Starbuck je teď mohl pozorovat důkladněji. Věděl už s jistotou, že jsou to tvrdí a zkušené chlapi, kteří zřejmě už delší dobu nepracují jako jezdci, ale věnují se jinému, výnosnému řemeslu, v němž lze vydělat peníze mnohem rychleji.

Jeden z nich se ho zeptal: „No, Jime Jenkinsi, odkud jste a kam jedete?“

Byla to dotěrná a velice nezdvořilá otázka. Protože se jim Ben Starbuck představil jménem, měli i oni říci, jak se jmenují, než se posadili k ohni. A teď mu začnou i klást otázky!

„Jedu z Watervale,“ řekl. „Koupil jsem tam tohohle chovného hřebce. Mám koňský ranč na Salt Riveru. Tenhle hřebec by tam měl založit zvláštní chov. Stál mě spoustu peněz, ale přinese mi je zase zpátky.“

Hodil jim návnadu a byl zvědav, jestli zareagují.

Byli dost dobří znalci koní, aby pochopili, že ten hřebec musel stát hodně. Podívali se na sebe a bylo to, jako by se mlčky o čemsi domlouvali.

Ben Starbuck zavěřil čertovinu. Pomalu vstal.

„Tenhle hřebec má cenu tisíc dolarů,“ řekl. „A kdyby to byl vraník, určitě byste si mysleli, že to je Černý Jack a mě byste vyřídili, jen abyste ho dostali, co?“

Pořád ještě dřepěli kolem ohně. Rychle pochopili, že v nich poznal drsnou partu, která se živí všelijak a na zákon a právo přitom moc nedbá. Pochopili také, že z nich vůbec nemá strach – že je dokonce chce přinutit, aby přiznali barvu.

Chtěli se zvednout.

Ale Ben Starbuck pronesl drsně: „Ani hnout!“

„Hej, člověče,“ řekl jeden z nich výhružně.

„Copak chceš, brácho?“ zeptal se další chlap.

„Má strach,“ tvrdil třetí. „Ví, že by nezamhouřil oko, protože si myslí, že je nám jedno, jestli se dobrý kůň jmenuje Černý Jack nebo jinak. Stačí přece, když je dobrý a člověk za něj dostane spoustu peněz. Tohle si tenhle hombre uvědomil. A tak nechce čekat až do rána. Nechce si zbytečně napínat nervy, chce to vědět hned.“

Ben Starbuck pomalu přikývl.

„Ano,“ řekl, „jste podle mě chlapi, kteří si vydělávají peníze všelijak. A ráno byste mě určitě nenechali odjet s hřebcem, který stojí tolik peněz. No dobrá.“

Zírali na něj. Nastala dlouhá, napjatá pomlka.

Měli chuť ho vyřídit, ale jeho ležérní chování je varovalo.

„Dobrá,“ zamumlal jeden z nich a pomalu se natáhl pro konvici s kávou, která stála nad ohněm. Ale protože přitom upíral pohled na Bena Starbucka, konvici převrhl. Obsah zasyčel a vytvořila se pára.

To vylekalo druhé dva chlapy, navíc, když muž, který konvici převrátil, pronikavě vykřikl.

Možná to vše bylo nedorozumění. Možná ten ostrý výkřik znamenal, že nemají sahat po zbraních a že nepřevrátil konvici do ohně schválně, aby pára znemožnila Jimu Jenkinsovi výhled.

Možná měl ten výkřik skutečně jen naznačit, že všechno je jen náhoda a nešikovnost.

Jenže ti dva výkřik takto nepochopili. Ne, pro ty dva drsné chlapy byl onen výkřik signálem, znamením. A tak se z podřepu vrhli stranou a vytáhli revolvery.

Třetí muž, který převrhl konvici a zařval, v téže chvíli pochopil, co způsobil. Pospíšil si vytáhnout pistoli, ale přesto byl o zlomek vteřiny pozadu za událostmi, které se tak bleskurychle odehrály.

Ben Starbuck je všechny v rychlém vytasení revolveru strčil do kapsy. Byli proti němu břídilové, i když v těchto

věcech cvičení a nebezpečí.

Výstřely Bena Starbucka třeskly neuvěřitelně rychle po sobě, ačkoliv musel bleskurychle zamířit nejprve nalevo a pak napravo. Chlapi se ani nedostali ke střelbě. Zasáhl je v téže chvíli, kdy na něj namířili revolvery.

Třetí muž zbraň odhodil a zvedl ruce vzhůru, jako by jimi chtěl dosáhnout na hvězdy.

„Dost! Dost!“ vykřikl pronikavě. Protože měl všeho dost a nechtěl být zraněn.

Ben Starbuck spustil kolt, ze kterého se ještě kouřilo.

„Vy blázni,“ řekl, „hned jsem si myslel, že byste si vzali i jiného koně, když byste nedostali Černého Jacka. Udělali byste všechno, co by sypalo peníze.“

Oba ranění sténali bolestí.

„Můžeš se postarat o svoje společníky,“ řekl Ben muži, který ztratil nervy a zvedl ruce.

Pak se obrátil a začal si balit svých pět švestek. Nechtěl už tady déle zůstat.

„Vy tři blázni,“ řekl pak ještě jednou ze sedla. „Skoro jste kvůli jednomu koni přišli o život. Máte štěstí, že jsem vás přinutil jít s barvou ven. Protože kdybyste mě ráno za rozbřesku přepadli ...“

Větu nedokončil. Odjel do noci.

To bylo také jediné dobrodružství, které Ben Starbuck cestou zažil. Každou noc se dostal bez problémů o kus dál na sever a přes den odpočíval. Většinou si vyhledal místo, odkud měl dobrý rozhled. Několikrát zahlédl jezdce, kteří pročesávali kraj a hledali zřejmě jeho. I během noční jízdy několikrát zaslechl jezdce, jenže se před nimi stačil včas ukrýt.

Pak konečně, zarostlý a unavený, dojel k východnímu

výběžku Bradshaw Mountains. Projel je za tři dny a pak před sebou v dálce zahlédl velikou, mohutnou stěnu Mogollon Mesy – kraje divokých koní.

Odhadoval, že Černého Jacka bude moci pustit na svobodu asi za týden. Pak bude hřebec v místech, kde bude mít šance, kde se bude moci prosadit.

Ben Starbuck doufal, že tam budou jeho stopy a stopy Černého Jacka natolik dobře zahlazeny, že je dva už nikdo nenajde. Považoval také za nutné, aby si někde vydělal peníze nebo se poohlédl po příležitosti, jak si obstarat stálé zaměstnání.

Měl asi čtyři sta dolarů. V tomhle kraji to bylo hodně peněz. Znal rančery, kteří začali s menší hotovostí. A tento kraj se mu líbil už tenkrát, když tudy jel cestou na hustěji osídlený jih.

Po osmi dnech byl s Černým Jackem ve výšce čtyř tisíc stop. Ale tato obrovská plošina nebyla rovná. Byly na ní špičaté hory, kuželovité krátery, údolí, rokliny, kaňony a tabulovité hory nazývané mesa, které se nad rozlehlou plošinou vypínaly ještě o dalších tisíc stop výše.

Byl to nádherný kraj, impozantní. A vzduch tu byl tak průzračný, že bylo vidět na dvě stě mil až k San Francisco Mountains, severně od Flagstaffu.

Ben Starbuck se obrátil k Černému Jackovi, který trpělivě krácel na laně za ním. Smyčka mu seděla na krku dost pevně a bylo jednoduché mu ji rychlým trhnutím trochu přitáhnout.

Během putování mezi nimi trval zvláštní vztah. Asi tak, jakoby se dva rovnocenní soupeři dohodli na vzájemném tolerování a příměří.

Ben Starbuck na hřebce stále mluvil, byl na něj přívětivý a staral se o něj.

Teď si přitáhl laso a uvolnil smyčku kolem koňovy šije.

Černý Jack divoce odfrkl a bleskurychle vytáhl hlavu,

jako by celé dny a týdny čekal jen na tuhle chvíli.

Na zadních se obrátil a odskákal pryč mohutnými skoky. Asi po dvaceti yardech se zastavil, obrátil se bokem a pohlédl na Bena Starbucka. Zvláště odfrkl, neklidně a zároveň výhruzně. Jistě tomu všemu ještě nevěřil. Snad se i divil, že kolem nevidí břevna ohrady. Protože doposud pobíhal bez lasa jen v ohradě.

Ben Starbuck na něj zamával a polohlasně zvolal: „Hodně štěstí v tomhle světě, Černý Jacku! Najdi si harém, chlapče! A užívej si svobody jako král! Jsi král! No tak, běž! Běž a najdi si plno přátel!“

Černý Jack naslouchal jeho hlasu a nějak svým jemným, vytríbeným instinktem vycítil, že tenhle člověk, se kterým byl tak dlouho sám a který se od ostatních dvouožců tak liší, mu daroval volnost.

Černý Jack radostně zaržál. Kousek se vrátil, až byl od Bena Starbucka, sedícího v sedle, asi pět kroků.

Natáhl k němu hlavu a zavětril, zastříhal ušima a zvedl horní pysk tak, jak to u něj Ben zatím ještě nikdy neviděl. Bylo to opravdu, jakoby se na něj Černý Jack usmíval.

Pak pohodil hlavou a hlasitě zařehťal. Bylo to jasné, vděčné a radostné zaržání. Benu Starbuckovi připadalo, že pro Černého Jacka svět zase získal na kráse, že je nádherný a plný hezkých věcí – dobrodružství a zážitků.

Mírně zvedl ruku a měl pocit štěstí, když řekl: „Běž, běž, Černý Jacku! Jen běž! Tady máš před sebou nádherný život! – Běž a buď králem!“

A Černý Jack ještě jednou zařehťal.

Pak se otočil jako divoká kočka a vyrazil pryč, svobodný a šťastný.

Ben Starbuck se za ním díval, až mu zmizel z očí.

Ben Starbuck si dal v příštích dnech na čas. Už nespíchal. S úspěchem si u jednoho potoka zalovil a měl úžasnou radost z nachytaných pstruhů.

Dalšího dne narazil na cestu, která vedla kolem řeky. Mezi dvěma mesami vedl mohutný kaňon a úroveň Velké collaradské plošiny neustále klesala. Když Ben dorazil na konec kaňonu, terén strmě klesal o tisíc stop níže.

Dole byla údolí, řetězy kopců a nové kaňony. Všude tekly řeky a potoky. Na svazích se zelenaly lesy.

Tohle je nádherný kus země, pomyslel si. Kdybych tady našel vhodné místo – snad malé údolí, mohl bych chovat koně a mezky. Za dobré mezky se dnes dobře platí. Armáda a všechny dopravní společnosti potřebují pořád hodně mul. A v tomhle kraji by se dala vypěstovat moc dobrá zvířata. Je tady všechno: dobrý vzduch, dobrá, na minerály bohatá voda a ta nejlepší tráva. Tady by měl člověk jistě úspěch.

Ještě jednou se rozhlédl kolem a spatřil všude řetězy kopců a tabulové hory.

Tam někde je Černý Jack.

Jestlipak ho někdy uvidím v čele stáda? prolétlo Benu Starbuckovi hlavou.

Pak se vydal po cestě, která se v mnoha zákrutech vinula k údolím, ležícím tisíc stop níže.

Potok, podél něhož vedla Benova cesta kaňonem, vytvářel vodopád. Voda dopadala na balvany a terasy v hlubině. V jedné strži se dokonce vytvořilo jezírko a voda z něj přepadala do hloubky jako třpytivá opona.

Tam, u onoho malého přírodního rezervoáru, zahlédl mezi několika balvany koně.

A na zemi ležel muž, který se nehýbal.

Spí?

Ale kůň byl osedlán. Muž, který by si tady hodlal odpočinout déle a chtěl by si pospat, ten by koně odsedlal

a přivázał by ho.

Jenže zvíře tam stálo se svěšenou uzdou, jako každý dobrý kovbojský kůň, když nemá v sedle pána. Tohle se každý kůň od krav naučí ze všeho nejdříve.

Ben Starbuck se postavil ve třmenech a zvolal přes šumění malého vodopádu na druhou stranu: „Haló!“

Kůň zavětril jeho směrem. Ještě jednou ostře vykřikl: „Haló! Héj!“

V tom muž, ležící na zemi, zvedl ruku a zase ji malátně spustil.

Ben Starbuck se vydal k němu.

Světle modrá mužova košile byla zbarvená do krvava. Do rány pod košilí si strčil šátek. Byl to světlovlasý, modrooký muž s ostře řezaným obličejem a vypadal, že se dovede mezi drsnými chlapy prosadit.

Jenže byl postřelený. Rána musela být stará už několik hodin. Jistě ujel několik mil, než tady sesedl, aby se osvěžil u vody. A pak už se nedostal do sedla. Ztratil příliš mnoho krve. Oči se mu zimničně leskly.

Zkoumavě se zadíval na Bena Starbucka.

„Ty patříš k těm lumpům, co mě vlákali do pasti?“ zeptal se s námahou.

Ben zavrtěl hlavou. „Jsem tady docela cizí. Jedu z jihu. Jestli se tady něco semlelo, tak s tím nemám nic společného. Co pro tebe můžu udělat, brácho?“

Muž se na něj pozorně díval.

Pak řekl: „Mohl byste mi zacpat rány, aby z nich už netekla krev. A pak byste mě mohl přivázat na koně. Když pojedete po téhle cestě, dorazíte po sedmi mílích k širokému údolí. Tam je moje koňská farma. Jsem Tom Fuller. Kdybyste mě zavezl domů ...“

Asi za tři hodiny dorazil Ben Starbuck k ranči Toma Fullera a na první pohled si všiml, že tenhle ranč je přesně to, po čem toužil, když uvažoval o budoucnosti – před

očima měl skutečně své plány a přání.

V ohradách a výběžích byly spousty koní. Už když se blížili, poznal v jednom výběhu na tučet překrásných klisen, které měly úžasnou cenu.

U této ohrady stál muž, který měl obvázanou hlavu. Byl to zřejmě Navajo a byl oblečen jako bílý kovboj, jen trochu pestřeji.

Rozběhl se vstříc Benu Starbuckovi a Tomu Fullerovi, který byl v bezvědomí. Z domu vyšla žena, která se k nim také rozběhla.

Ben na ně volal: „Neztrácejte čas! Je naživu! Musí do postele! Připravte postel a horkou vodu, madam!“

Najednou se zastavila. Rychle se otočila a odběhla do domu, aby tam všechno nachystala.

Ani ustrašeně nevykřikla, jak to ženy či dívky v takových situacích většinou dělávají. Aby mohla běžet rychleji, zvedla si sukni vysoko nad kolena.

Ben Starbuck si všiml, že má dlouhé, štíhlé a velice krásné nohy. Byla mladá a krásná. Vlasý, žluté jako pšenice, si svázala vzadu a cop jí teď při běhu poskakoval na zádech. Její pohyby byly vláčné, lehké a jisté.

Je to snad žena Toma Fullera? ptal se v duchu Ben Starbuck.

Pak se podíval na Indiána, který k němu dorazil. Ano, musel to být Navajo, už starší muž s přímým pohledem a temným obličejem s ostrými rysy.

„Musíme ho opatrně sundat z koně a odnést dovnitř,“ řekl Ben Starbuck. „Ztratil už hodně krve a zimnice je stále silnější. Někdo ho střelil do zad.“

„Ano,“ řekl Navajo. „To byli zloději koní. Ztloukli mě a pak ukradli plemenného hřebce. Byl jsem ještě v bezvědomí, když se vydal je pronásledovat. Jistě ho odtud odlákali, aby ho mohli zabít beze svědků. Ale nepovedlo se jim to. Kde jste ho našel, pane?“

Ben mu to řekl, zatímco se blížili k domu. Sesedl a pomohl Navajovi zavést raněného do domu.

V ložnici stála jediná postel.

Takže to asi nebudou manželé. Tohle děvče musí být jeho sestra, pomyslel si Ben Starbuck a nenápadně pozoroval dívku.

Posadila se na okraj postele a rozřízla Tomovu zakrvácenou košili. Počínala si velice klidně a s rozvahou.

„Mohu vám pomoci?“ zeptal se. „Jsem tady cizí. Jmenuji se Ben Starbuck.“

Řekl své jméno poněkud neuváženě – vzpomněl si, že je možná hledán zákonem a že by bylo lepší, kdyby se představil jiným jménem.

Ale snad si ta dívka jeho jména ani nevšimla. Řekla jen stručně, aniž odvrátila pohled od bratra:

„Díky, pane, že jste bratra dovezl až sem. Vyznám se v ošetřování ran a Utah-Pete mi pomůže. I on se vyzná ve střelných ranách. Prosím, chovejte se na našem ranči jako doma. Postarejte se, prosím, o koně. Později se vám budu věnovat.“

Přikývl, vyšel do velké kuchyně a všiml si, že z ní vedou další dveře do jiné ložnice.

Navajo si klekl ke kamnům a rozfoukával oheň. Na plotně stál kotel s vodou.

Navajo, kterého dívka nazvala Utah-Pete, mu řekl: „Až budete venku, mohl byste se trochu porozhlédnout, jestli se neblíží jezdcí.“

Ben přikývl a vyšel ven. Věděl, že se tady něco děje. Zajímalo ho, jestli je někde poblíž město nebo alespoň větší osada.

Postaral se o oba koně a pustil je do ohrady. Pak se prošel po ranči, všechno si prohlédl a zhodnotil. Vzpomněl si na Navajovu prosbu, aby se rozhlédl po okolí. A tak se zadíval do otevřeného údolí.

Nad terénní vlnou, za kterou mizela cesta, se vynořili dva jezdci. V průzračném vzduchu je bylo zřetelně vidět, ačkoliv byli odtud ještě dobrou míli daleko. Sjeli z cesty a zahnuli na pěšinu, která vedla k ranči.

Ben Starbuck se v jezdciích vyznal. Už ze způsobu, jak se člověk drží v sedle, je do jisté míry poznat, co je zač.

A tady se blížili dva muži, kteří jeli jako trampové, tedy jako lidé, kteří jsou zvyklí absolvovat dennodenně dlouhé trasy.

Ben Starbuck se vydal k rohu domu. Zahlédl tam ve stínu lavici. Opřel si o ni nohu a rameno o stěnu domu. Začal si balit cigaretu. Stál tak, že se mohl bleskurychle dostat za roh domu a krýt se.

Když se oba jezdci přiblížili na čtvrt míle, zvolal Ben polohlasem do jednoho z oken: „Jedou sem dva jezdci!“

Navajo se velice rychle objevil na Verandě a měl v ruce brokovnici. Vrhł pohled na oba jezdce a pak na Bena Starbucka. Jeho pohled byl ostražitý a napjatý. Přímo z něj sálala nedůvěra.

Ben Starbuck velice mírně řekl: „V tomhle kraji neznám jediného člověka. Byl jsem spoustu dní a týdnů na cestách. Jsem tu docela cizí a nevím, oč tady jde.“

„Ti dva muži jsou velice nebezpeční,“ řekl Navajo. „Je to Gordon Williams a Hondo Garradine. – Slyšel jsem, jak jim tak říkala slečna Nell. Jestli se tu do toho všeho zamícháte, pane Starbucku, nevzejde vám z toho nic dobrého. Už jste pro Toma Fullera udělal i tak hodně. Tím, že jste ho našel a přivezl sem k nám, zachránil jste mu život. Ale jestli pro něj uděláte ještě víc, bude to pro vás životu nebezpečné.“

Bylo to varování. Ben to hned pochopil. Tenhle Navajo byl čestný a férový. Ačkoliv jistě potřeboval pomoc, varoval Bena, aby se do věci nezapletl.

Utah-Pete s jistotou očekával, že bude zle.

Ben Starbuck pomyslel na dívku v domě. A rozhodl se nepřipustit, aby ji někdo obtěžoval.

Oba jezdci dojeli poslední metry krokem a zastavili své koně před domem. Podívali se na Bena Starbucka ostrým, drsným pohledem.

„Pete, děje se něco?“ zeptal se podsaditý chlap. Byl to primitivní hromotluk. Jeho výslovnost byla ovšem velmi vybraná a v jeho drsném pohledu byl výraz chladného a dokonalého rozumu.

Jeho společník byl vysoký, hubený a tmavý s chladnýma očima, s velmi širokými ústy a úzkými rty.

Tento muž nesl dva revolvery – jeden v pouzdře hluboko pod pasem a jeden kolt Derringer za opaskem kalhot, takže ho mohl vytáhnout levačkou.

Ben Starbuck si byl jistý, že to je pistolník.

Dřív než mohl Navajo odpovědět, řekl Ben Starbuck klidně: „Jestli se chcete něco dozvědět o mně, pánové, pak se zeptejte mě a ne člověka, který mě nezná. Jsem tady cizí. Odpočívám tady a doufám, že tady také dostanu něco k jídlu. – Chcete vědět ještě něco?“

Pohlédli na něj opět zkoumavě a ostražitě. Jeho přítomnost je jaksi znervózňovala – všiml si, že mu nevěří.

„Zmizte, pobudo,“ řekl vysoký, hubený pistolník náhle. „Nasedněte na koně a zmizte! Rychle, obejdo!“

Byl to ledový příkaz, plný opovržení a arogance.

Ben nespustil pohled z návštěvníků a zeptal se: „Pete, ti dva pánové tady mají právo poroučet? Patří jim tenhle ranč? Mají právo mě odtud vyhnat?“

„Jste tady hostem, pane Starbucku,“ odvětil Pete. „Ti dva muži jsou nezvaní hosté, které by pan Tom Fuller poslal k čertu.“

„Och, ty smrdutá rudá kůže,“ řekl hubený pistolník chladně, „za to přijdeš o ten svůj všivý skalp. Okamžitě odhod’ bouchačku! Nebudeš přece brokovnicí ohrožovat

spořádané bělochy. Zahod' ji.“

Mezitím dospěl Ben Starbuck k pevnému rozhodnutí.

Byl to zřejmě jeho osud, že se musel neustále přidávat na něčí stranu – ať už trápeného a týraného hřebce – nebo tady těch lidí.

Pronesl klidně, ale drsně:

„Táhněte k čertu – oba! Klid' se z tohotole ranče! Pete, ustup stranou. Na žádného bílého pistolníka střílet nemusíš. Já už si s nimi poradím sám – s oběma!“

„Hej, Starbucku, já jsem Hondo Garradine! Ještě jste o mně neslyšel? Nepouštíte si hubu na špacír trochu moc, Starbucku?“

Ta slova pronesl hubený pistolník.

Slyšel Navaja vyslovit Benovo jméno a teď ho oslovil přímo.

„Je mi úplně jedno, jak proslavené je vaše jméno, Garradine,“ odpověděl Ben klidně. „I když je váš společník asi ze stejné branže, ještě jednou vám říkám, abyste se klidili k čertu, protože jste tady nezvanými hosty. No tak, alou! Klid' se!“

Poslední slova byla zřetelnou výzvou, chladnou a nebojácnou.

„Jenom blaťuješ, pobudo!“ zvolal jízlivě Hondo Garradine a naznačil, že chce sesednout. „Já ti ukážu, jak málo pro mě takové řečičky znamenají!“

Ale ještě než svůj úmysl mohl provést, jeho zavalitý společník udělal rychlý pohyb.

„Ne, Hondo,“ řekl rychle, s pečlivou výslovností. „Tenhle neblaťuje. Tom Fuller si ho sem zavolal na pomoc.“

Obrátil se na Peteho. „Kde je Tom Fuller? Mohli bychom si s ním promluvit? Proč není vidět ani Toma ani jeho sestru? Jsou přece doma – nebo ne?“

Velice kontroloval svůj ostře znějící hlas. Ale v jeho

drsných očích se objevil ostražitý výraz.

„Vy jste snad počítali s tím, že tady pana Fullera nezastihnete?“ zeptal se rozvážně Utah-Pete.

Gordon Williams náhle strhl koně a odjel kousek stranou, takže mohl vidět okolí domu až k ohradám a výběhům.

„Vidím tam oblíbeného koně Toma Fullera,“ řekl obrácen bokem k Hondovi Garradinovi. „Takže Tom Fuller je doma. – Je mu něco? Něco se s ním stalo?“

Jen se usmál a byl to úsměv bez jakéhokoliv soucitu. Začal se náhle hlasitě a chladně smát a pak zase popojel. Podíval se na Bena Starbucka a řekl: „Bude vás stát hodně nervů, abyste tady vydržel! A Tom Fuller zase není tak zámožný, aby si mohl dlouho platit pistolníka na ochranu.“

„Možná ho zaplatí jeho sestra!“ zvolal Hondo Garradine a v hlase mu zazněla nenávisť.

Ben Starbuck rychle sáhl po zbrani. Jako kouzlem hladce předstihl nebezpečného Honda Garradina. Vzápětí vystřelil a Garradinovi odlétl klobouk z hlavy.

Garradine ztuhl. A strnul i Gordon Williams.

„Neudělal jsem to proto,“ řekl Ben, „abych se vychloubal. Chtěl jsem vám jen ukázat co dovedu. Protože – když to teď víte, snad vás to zadrží, abyste neprováděli nějaké hlouposti. A jestli ještě někdy takovým způsobem urazíte slečnu Fullerovou, Garradine, pak vás přinutím, abyste i vy sáhl po revolveru. Potom urazím já vás – vím, že je to snadné, protože jste stejně namyšlený, jako většina pistolníků. Hleďte se konečně klidit pryč!“

Zírali na jeho revolver a neříkali nic. Obrátili koně a odjeli. Hondo Garradine se plynutým pohybem sehnul z koně a zvedl ze země svůj klobouk. Mistrný kousek jezdeckého umění.

Pomalu odjížděli.

Ben Starbuck a Utah-Pete se na sebe podívali. „To jste nemusel, pane Starbucku,“ zamumlal Navajo.

„Oč tady vlastně jde?“ zeptal se Ben Starbuck. „Myslím, že teď už mám právo se to dozvědět.“

Navajo zaváhal.

Ale vtom vyšla z domu dívka. Měla pod paží pušku. Zřejmě s ní stála za dveřmi nebo u okna.

Byla brunátná v obličeji. Ale oči se jí blýskaly.

„Ano, máte na to právo, pane Starbucku,“ řekla. „Dá se to povědět několika slovy: Můj bratr byl před deseti léty zástupcem šerifa v Nebrasce. Při jednom přepadení banky byl šerif těžce raněn, když chtěl zadržet lupiče. Můj bratr ty zloděje pronásledoval, chytil je a postaral se o to, aby byli odsouzeni.

Zavřeli je na mnoho let a přesto byl ten trest mírný. Byli tehdy ještě dost mladí a už po pěti létech je za dobré chování propustili.

Od té doby hledali mého bratra. A našli ho tady. Byli to Hondo Garradine a Gordon Williams. Mají dost velká stáda ovcí a pracují pro ně samí drsní chlapi. Dali ukrást našeho chovného hřebce, protože věděli, že ho bratr bude hledat. Museli jsme toho hřebce dostat zpátky. A tak bratr padl do léčky. Chtěli ho dát zabít najatým střelcem na . odlehlém místě a sami byli v tu dobu s lidmi, kteří by mohli potvrdit jejich alibi.

Teď sem přijeli, protože si mysleli, že jsem tady s Petem sama. Strašně mého bratra nenávidí a chtějí se pomstít dokonce i mně – jeho sestře. Teď víte všechno, pane Starbucku. A děkuji vám, že jste nám pomohl. Bratr je v pořádku a spí. Takže teď můžu nachystat jídlo vám. Musíte mít hlad. Prosím, buďte naším hostem.“

Než se v kuchyni najedli, nastal večer. Slunce proměnilo oblohu v ohnivě moře. Rudá záře dopadala dovnitř oknem a dodávala dívčině tváři zvláštního kouzla – jemný dívčí obličej teď vyzařoval oduševnělost a vroucí cit.

Bylo třeba rozsvítit lampu.

Ale Nell Fullerová to neudělala.

Namísto toho řekla: „Bene Starbucku, slyšela jsem, co řekl ten drzoun Hondo Garradine. Naznačil, že jsme vás sem zavolali, abyste chránil bratra. A protože vám nemůžeme nabídnout moc peněz – Garradine naznačil, že vám odplatím já, a to ne penězi, ale ...“

„Prosím vás, nemluvte dál,“ zamumlal Ben Starbuck.

Sklonila hlavu, ustoupila a pomalu se otočila.

„Musela jsem se naučit, že na tomhle světě nedostane člověk nic zadarmo a že za všechno musí zaplatit.“

„Možná se mýlíte,“ zamumlal. „Ale když vás to uklidní, tak vám řeknu cenu. Chci od vás tři z těch výborných chovných klisen. Za to byste mě mohli najmout jako pistolníka – za tři klisny.“

V jeho hlase zazněla hořkost a vztek.

Dívka chvíli mlčela. Bylo to, jako by naslouchala onomu trpkému tónu v jeho hlase.

Pak řekla: „Platí, Bene Starbucku! – A promiňte, jestli jsem se vás dotkla. Neznám vás a musela jsem vás pokládat za pistolníka, který ...“

Ben si ubalil cigaretu a díval se, jak Nell uklízí nádoby. Nepustila se však do umývání, přistoupila ke stolu a posadila se proti němu.

„Bene, lhala jsem vám,“ řekla drsně. „A máte právo vědět pravdu. Bylo to ode mne hloupé, že jsem vám lhala.“

Neřekl nic. Pohlédl na ni ale shovívavě a mírně, jako by chtěl říci, že jí odpustí téměř všechno.

S námahou polkla. A pak odhodlaně řekla:

„Můj bratr tehdy nebyl zástupcem šerifa. Bylo to jinak. Patřil k těm lupičům. Byl tehdy ještě velice mladý, neměl ani dvacet. Ale když se dozvěděl, že byl zastřelen šerif, vzdal se úřadům a byl korunním svědkem. To naše matka ho k tomu přiměla. Já jsem tehdy byla ještě docela malá holčička. Bratr z toho tehdy naštěstí vyvázl. Muže, který šerifa zastřelil, oběsili a Hondo Garradine a Gordon Williams dostali deset let. Museli pracovat jako trestanci v kamenolomu. Ale po osmi létech byli za dobré chování propuštěni.

Jenže strašně nenávidí mého bratra, který se vzdal úřadům a prozradil je. Hledali bratra mnoho let. Nemohli najít jeho stopu. Teprve až to hledání vzdali a nechali se najmout bohatými chovateli ovcí, aby tady obsadili pastviny pro jejich stáda, narazili docela náhodou na nás. Nestačilo jim bratra jednoduše zabít. Chtěli, aby jim tu vraždu nemohl nikdo dokázat. A až by byl můj bratr mrtev, pak se chtěli pomstít i mně za to, že je kdysi prozradil. To mi dali docela jasně na srozuměnou. – Tak teď znáte pravdu, Bene.“

Vstala a vrátila se k umývání nádobí.

Ben Starbuck ještě chvíli seděl, kouřil a přemýšlel.

Najednou toho věděl o Tomu Fullerovi velmi mnoho – víc, než co bylo vyřčeno. Věděl toho proto víc, že sám byl kdysi takovým divokým mladíkem, který zapadl do špatné společnosti a velice dobře věděl, jak je těžké vydat se správnou cestou.

Ben Starbuck sledoval dívčina záda a neušlo mu, jak stojí u dřezu zpřima.

Budu ji chránit, pomyslel si odhodlaně. Ať se děje co se. děje, budu ji chránit. Vstal a zamířil ke dveřím. Tam se ještě jednou přes rameno podíval na Nell. I ta se napůl otočila. A tak se na sebe ve světle lampy zadívali přes celou místnost.

„Nell,“ řekl, „můžete se na mne spolehnout.“

Uplynuly asi tři hodiny – byla tedy už téměř půlnoc – když Ben Starbuck zahlédl světla Sundownu. Tato nažloutlá světýlka vypadala v noci mnohem hřejivěji a příjemněji než bledé, chladné a tak vzdálené hvězdy.

Ben dojel až k salónu. Tam stáli u zábradlí verandy dva muži, mimo dosah světla, vycházejícího z oken a z tkáčích dveří. Prach, který se v těch pruzích třpytil, vypadal jako drobounké částechky zlata.

Ben pomalu sesedl, přehodil konec opratě přes břevno a vystoupil po třech schůdcích na verandu. Oba muži u zábradlí jej mlčky sledovali.

Zastavil se a řekl: „Dobrá večer.“

Bručivě odpověděli na jeho pozdrav. Širokým údolím zavál lehký větřík. Zavířil i na verandě a přinesl Benovi k nosu podivný zápach.

Byl to pach, který vycházel z oněch dvou mužů, kteří od něj byli vzdáleni jen pár kroků. Ostrý, pronikavý zápach. Ben okamžitě věděl čím je způsoben.

Tak páchnou ovce. Tihle dva jsou ovčáci.

Jeden z nich jen prohodil: „Dnes je lichý den! Jestli patříte k těm od krav, tak odprejskněte a přijďte zítra. V liché dny patří tenhle lokál ovčákům.“

Ben Starbuck se tiše zasmál a v tom úsměvu se objevil náznak hořkosti. Takže je to zase tady: dělící čára mezi lidmi tohoto kraje. A protože obě strany jsou zřejmě stejně silné, dohodly se prozatím na tom, že se jejich lidé budou v lokálech střídat.

Řekl: „Nepatřím k žádnému ze zdejších rančů. A vaše spory mě nezajímají.“

Pak pokračoval dál a rozrazil lítací dveře. Salón byl dost

jednoduchý. Bar byl udělaný z podlahy vozu, která byla položena na dvou dřevěných špalcích. Stoly a židle byly rovněž velice jednoduché.

U velkého stolu sedělo asi tucet mužů a hrálo poker.

Gordon Williams právě rozdával karty.

A Hondo Garradine stál u primitivního barového pultu a právě se čímsi naléval.

Téměř mu zaskočilo, když viděl vcházet Bena Starbucka.

Ben se rychle rozhlédl kolem a pomalu zamířil na opačný konec nálevního pultu. Kývl na barmana a zeptal se, jestli má něco studeného.

Zavalitý hostinský, jemuž bylo pod rozhalenou košilí vidět chlupatou hruď, soustrastně zavrtěl hlavou.

„Studeného? A dokonce pivo? – Och, můj Bože! Ne, tady máme jenom ostré pití. To je dobré proti ušknutí.“

„No dobrá,“ přikývl Ben a pak se díval, jak mu výčepní cosi nalévá z jedovatě zelené láhve. Věděl, že teď dostane podomácku vyrobenou kořalku, kterou pálili z kukuřice a které říkali „měsíční whisky“.

Když zvedl sklenici, ještě jednou se rozhlédl a viděl, že se k němu upírají pohledy plné zvědavosti a napětí.

Pak se napil. Věděl sice, že tohle je pořádný lomcovák, ale přece jen ho to překvapilo. Pekelně to pálilo. Z toho by člověku mohly prasknout kšandy nebo rozbít se brýle. Ale Ben ani kšandy ani brýle nenesil. Podařilo se mu vyloudit spokojený obličej a zabránit, aby se mu oči zalily slzami.

Všichni užasli. A výčepní náhle zapochyboval o obsahu té láhve. Přistrčil si ji k nosu a zavětril.

Musel hned kýchnout.

Ben mu přistrčil prázdnou skleničku. „Ještě jednu,“ řekl. „A pro vás taky pohárek, můj milý. Po téhle vodičce úplně zapomenu, že jsem chtěl vychlazené pivo.“

Podíval se na Honda Garradina, kývl na něj a zavolal:

„Ahoj, kamaráde, můžu vás pozvat na drink?“

Ve vlčích očích Honda Garradina se nebezpečně zablýsklo. Cítil výzvu. Ustoupil od pultu a dlaně měl připravené těsně nad zbraněmi. Pak rychle a zuřivě, jako by si sám chtěl něco dokázat, řekl: „Podruhé už mě nepřekvapíte, Starbucku, to vám slibuji! Zkuste to teď, když jsem připraven!“

Ben Starbuck se usmál. Ale předtím, než mohl něco říci, ozval se Gordon Williams.

„Nech toho, Hondo! Nezačínej si s ním! Nic o něm nevíme – ale to se brzy změní. Jen počkej, Hondo, až budeme chytřejší!“

„Máte strach, že bych mohl být šerif nebo jiný muž zákona,“ řekl Ben Starbuck a hodil na stůl minci. „Víte moc dobře, že jsou důvody, které by mohl zákon mít, aby před vámi ochraňoval Toma Fullera. Proto jste ho chtěli nechat vyřídit, zatímco vy byste seděli tady nebo jinde mezi svědky, kteří by vám mohli zajistit alibi. – Varuji vás! Dnes jsem přišel do Sundownu v míru – jen tak, abych se podíval, jak to tady vypadá. Možná přijdu i v některý sudý den, až tady budou chlapi od krav a získám si mezi nimi přátele. Ale kdyby se něco stalo Tomu Fullerovi a jeho sestře – nebo kdyby jim někdo ukradl nějakého z jejich drahých koní – no, pak...“

Vyšel ven, aniž se ohlédl a věděl, že jeho předstíraná nebojácnost na ty chlapy zapůsobila.

Oba muži, kteří byli předtím na verandě, už zmizeli. Jeho kůň ovšem také. Ale nemohl být daleko. Ben Starbuck se zářivě usmál a třikrát prudce hvízdal. Vždycky cvičil své oblíbené jezdecké koně na ranči u Tusconu zvláštním způsobem. A měl na to dva roky času.

Když trojí zahvízdnutí doznělo, ozvalo se troubivé zaržání. Pak blížící se dusot kopyt.

Ať už koně odvedl kdokoliv, zvíře neudržel, když se

ozvalo zahvízdnutí. Kůň přiběhl kolem hotelu až k verandě salónu.

Nehybné postavy, které bylo tu a tam vidět, sledovaly, jak Ben Starbuck nasedl a ujížděl pryč.

Jasně jsem jim dal najevo, že nemám strach a nasadil jsem jim brouka do hlavy. Vzbudil jsem dojem, že mám v rukávě trumfy. – To si myslel, když ujížděl zpět k ranči.

Příštího dne odpoledne byl Tom Fuller už při vědomí. Neměl horečku a vypil šálek slepičího vývaru. Jeho sestra mu jistě dopodrobna vyličila, co se stalo, protože, když zavolala Bena k Tomově posteli, ten se na něj vážně usmál a malátně zvedl ruku. Ben ji uchopil. V pohledu Toma Fullera poznal, že mu ji chtěl podat.

„Díky,“ řekl zesláble Tom a pozorně se na něj zadíval. „Sestra mi řekla, že vám můžu důvěřovat a že jste tady nastoupil na moje místo. Mám z toho velikou radost a do smrti budu vašim dlužníkem, Bene Starbucku.“

„To není třeba,“ odvětil Ben. „Díky vaší sestře už toho o vás hodně vím. Myslím, že byste na mém místě nejednal jinak. A protože je to tak, máte nárok na pomoc.“

Usmál se na Toma vážně a klidně a zase vyšel ven.

Venku začal sekat dříví. Najednou naléhavě potřeboval tělesný pohyb. Dodával mu vnitřní klid a vyrovnanost. Pocítil totiž vnitřní nepokoj, který si nedokázal vysvětlit, ale pochopil, že ten neklid v něm vyvolává jeho instinkt.

Takže se na něj asi něco valí.

Po chvíli si Ben Starbuck dopřál přestávku a šel si nabrousit sekyru.

V tom se vedle něj vynořila Nell.

„Když budete brusku otáčet a lít vodu, dokážu vám nabrousit sekeru sama, jako chlap,“ řekla a hřejivě se přitom usmála. Vycítil, že mu chce pomoci, aby mu dokázala, že jeho blízkost a společnost jsou jí příjemné. Pořád se zřejmě cítila trochu provinile, že ho pokládala za

pistolníka a že mu chtěla za jeho pomoc zaplatit.

Podal jí sekyru, roztočil brusku a nalil na ni vodu. Sledoval, jak šikovně si počínala a jak držela ostrí sekyry ve správném úhlu k brusce.

Několikrát na něj pohlédla a usmála se. Byla dnes velice šťastná, protože bratr byl zřejmě na cestě k uzdravení.

Když skončili, Ben zkontroloval palcem ostrí.

„S tou bych se mohl holit,“ řekl uznale. Pak zvažněl a zpřímá pohlédl na Nell.

„Muž, který vás jednou dostane za manželku,“ řekl s přesvědčením, „snad pochopí, co jste za drahocenný poklad, Nell.“

„Jen nepřehánějte, Bene,“ řekla. „Vidím, že mi skládáte komplimenty. – Proč?“

Toto ,proč řekla prostě a otevřeně. Pochopil, že mu chce vyjít vstříc.

V jeho šedomodrých očích se mihl stín.

„Och, rád bych se o vás ucházel, Nell,“ zamumlal. „Ale nesmím. Jsem dost neklidný chlap, který často sahá po zbraních, protože si myslí, že jinak se problémy vyřešit nedají. Na jihu se ze mě stal zloděj. Majitelé ukradeného koně mě už udali. Dokonce na toho koně vypsali odměnu tisíc dolarů. A tak mě, jako zloděje koní, hledá zákon, – Nell, bylo ode mne hloupé, že jsem vám to neřekl hned. Jsem si však jistý, že tady můžu ještě nějakou dobu zůstat. Alespoň tak dlouho, dokud se o vás bratr nebude moci sám postarat. Ale bylo by ode mne nefér dvořit se dívce jako vy. Bylo by to sprosté. A tak moje komplimenty neberte, prosím, vážně.“

Chtěl jít zase ke špalku, aby se tam tělesnou prací rozptýlil, ale Nell řekla rychle a naprosto odhodlaně: „Ne, Bene, ty nejsi zloděj – alespoň ne v pravém slova smyslu. To mi nevymluvíš, Bene Starbucku! Jestli jsi ukradl koně, pak proto, žes byl ty nebo jiný člověk v nebezpečí anebo

proto, že okolnosti byly nějak zvláštní. Ty nejsi obyčejný zloděj koní, za to dám ruku do ohně.“

Díval se na ni překvapeně a viděl, jak jí oči hořely Rozrušením.

Je ochotná věřit mi až za hrob, pomyslel si. Ta myšlenka mu způsobila neklid a zároveň i pocit štěstí. Pochopil, že jí musí povědět všechno.

A tak si sedl na hromadu dříví a vylíčil jí všechno od začátku.

Pozorně poslouchala. Její oči ho neustále sledovaly a on jasně cítil, jak hltá každé jeho slovo, jak s ním cítí a jak ho začíná chápat.

Byl si naprosto jist, že mu věří každé slovo.

Když skončil, usmála se na něj a řekla: „Tak takový ty jsi zloděj koní? No, to se k tobě hodí! Teď už taky dobře vím, proč jsi u nás zůstal. Cítíš při svých cestách pořád povinnost někomu pomáhat – ať je to hřebec, kterého trápili nebo lidé, jako jsme my, kteří jsou v nebezpečí. Bene, to, cos udělal pro Černého Jacka, je pro tebe typické. Ty nedokážeš nikoho nechat na holičkách. Před chvílí jsi mi složil poklonu. Musím ti ji vrátit. Dívka, která tě dostane, na tebe bude moci být hrdá. V mých očích nejsi zloděj koní, Bene! A pro většinu lidí na tomhle světě jím také nebudeš!“

Chtěl něco namítnout, ale v tom zaslechl troubivé zařehotání.

Pohlédli ke kopcům. Ve vzdálenosti asi půl míle, vysoko nahoře, na okraji mesy, spolu zápasili Černý Jack a nějaký žlutý hřebec. V čirém vzduchu bylo možné rozpoznat každý detail. Půl míle nebyla za této situace žádná vzdálenost.

Černý Jack se temně rýsoval na jasném pozadí oblohy. Bylo dokonce vidět i jeho svaly, vlající hřívu a ohon. Neustále vyskakoval a bušil do svého soupeře kopyty,

takže druhý hřebec musel couvat k okraji svahu.

Byl to souboj, k jakému, podle nezvratných zákonů přírody, dochází už od věků.

Žlutý hřebec se bil zoufale. Pokoušel se uhnout stranou, ale nepodařilo se mu dostat se od okraje. Černý Jack, kterého hnál vrozený divoký instinkt, aby se s tím hřebcem bil a zbavil ho stáda, tento Černý Jack mu nedal žádnou šanci. Přímo mu zastoupil cestu. Ačkoliv i on utržil spoustu ran kopyty svého protivníka a byl mockrát kousnut, sám kopal a kousal ještě bolestivěji.

A vtom vyrazila Nell pronikavý výkřik.

Žlutý hřebec, který zoufale bojoval až do konce, se zřítíl do hlubiny. Skoulel se po strmém srázu a dopadl na terasu. Tam zůstal chvíli ležet. Nad ním vítězně ržál k nebi Černý Jack.

Žlutý hřebec se pomalu zvedl. Nepodíval se vzhůru, ale s kulháním se dal do pohybu. Hledal cestu z terasy a našel ji. Do hlubokého zářezu údolí odtud vedla strmá pěšina.

Přiběhl Utah-Pete. „Toho bychom mohli chytit, ten už se odtud nedostane. Je unavený a vyčerpaný. Bude snadné ho chytit.“

Ale dívka zavrtěla hlavou.

„Ne, pustíme ho do údolí,“ řekla vážně. „Je teď chudák poražený a raněný. Ne, nic mu neuděláme.“

Utah-Pete přikývl a šel dál za svou prací.

Nell a Ben se na sebe podívali.

„To byl Černý Jack, že?“ zeptala se. „To byl ten černý hřebec, kterému jsi dal svobodu, že?“

Přikývl. „Ano, Nell,“ řekl.

I tato arizonská noc byla opět zářivá a jasná. V kopcích byly v tomto ročním období skutečně překrásné noci.

Po večeři seděl Ben Starbuck chvíli na verandě, vykouřil několik cigaret a uvažoval o mnohých věcech.

Tu vyšla ven Nell. „Ráda bych se kousek prošla,“ řekla. „Třeba až k vodopádu. Světlo měsíce tam tak zvláště zbarvuje padající vodní závoj, že má člověk dojem, jako by ten vodopád byl z tekutého stříbra. Půjdeš se mnou, Bene – nebo máš strach, že bys mě musel políbit?“

Neodpověděl hned.

„Nezahrávej si s ohněm, děvče,“ řekl pak ztěžka.

Usmála se, přistoupila k němu, uchopila ho za ruce a táhla ho s sebou.

Utah-Pete seděl u klisen v nejvzdálenější ohradě. Když k němu došli, pomalu řekl: „Ty klisny jsou dnes nějak neklidné. Ve tmě je cosi, co je znervózňuje. Mohl by to být ten černý hřebec, kterého jsme viděli zápasit. Ten černý ďábel asi přitáhl i se svým stádem do údolí. Určitě ty klisny zavětril – a ony jeho. Tak to asi bude. Jestli se přiblíží k ranči, zastřelím ho.“

Řekl to s jistotou chovatele koní, který ví, že každý divoký hřebec je pro chovnou klisnu nebezpečný. Docela ty kobyly poblázní a když dostane šanci, je schopen odlákat je s sebou.

Kdyby Ben Starbuck věděl, že je tady koňská farma, nikdy by Černého Jacka nepustil na svobodu v tomhle kraji. Spíš by jel ještě pár stovek mil dál.

Slyšel, jak Nell vedle něj rychle řekla: „Ne, Pete, to skvělé zvíře nezabíjej! Nechci, aby bylo zabito. Stačí ho zastrašit. A protože klisny jsou ve vysoké ohradě, bez lidské pomoci se odtamtud určitě nedostanou. Není třeba jej zabíjet. Můžeme ho zahnat.“

„V pořádku, slečno Fullerová,“ řekl Pete rozvážně. „Chápu, že jste se do toho nádherného koně zamilovala. Ale pokud zůstane nablízku, bude pro naše klisny velkým nebezpečím. Budeme muset dávat moc dobrý pozor.“

Ještě chvíli se s Petem bavili a pak pomalu pokračovali dál, k jižním svahům horského zářezu. Brzy zaslechli hukot vody a když zahruli za skupinku stromů, uviděli stříbrný vodopád. Posadili se na přírodní kamennou plošinu na břehu, mlčeli a házeli kamínky do vody.

„Je tady krásně, že?“ zeptala se Nell po chvíli.

Ben Starbuck přikývl.

„Až moc,“ řekl. „Měli bychom se vrátit, než tě políbím, Nell.“

Tu se k němu přitiskla a nabídla mu svá ústa.

„Tak mě polib, Bene,“ řekla. „Přeji si, abys mě políbil. Od chvíle, co vím, jaký jsi zloděj koní, je mi jasné, že tě miluji. Co mám ještě říct nebo udělat, abys mě políbil?“

Pohlédl na tvář, která k němu vzhlížela a ve svitu hvězd spatřil v jejích očích záři. Díval se na její ústa. Sklonil hlavu a políbil ji. Ovinula mu paže kolem šíje. Cítil, jak kypí životem a co všechno je ochotna dát muži, kterého miluje.

Zůstali oba u vodopádu velice dlouho.

Když se vraceli, řekl Ben vážně: „Napišu guvernérovi dopis. Vysvětlím mu, proč jsem se stal zlodějem a kde mne mohou najít. Vysvětlím mu taky, proč se sám vzdávám úřadům a že chci dosáhnout mírného trestu. Vylíčím mu všechno – všechno, jak to bylo. Protože než se budeme moci vzít, musí se dát všechno do pořádku, Nell.“

Mezitím minuli skupinku stromů, která jim cestou sem zabraňovala ve výhledu na vodopád. Opodál, už téměř v otevřeném údolí, byla druhá skupinka stromů. Byla vzdálená asi dvě stě yardů. K ranči to bylo tři sta yardů.

Ze stínu lesíka náhle třeskla puška – krátce a zlobně zablýskla. A suchý výstřel vrátilo ozvěnou blízké kopce.

Ben Starbuck, který držel Nell za ruku, dostal zásah do hlavy nad levé ucho.

Spadl na kolena, Nell se k němu shýbla a chytila ho za

ramena.

„Bene, Bene, jsi raněný? Ach, co je s tebou?“

Ztratil na pár vteřin vědomí. Zatmělo se mu před očima a na chvíli nemohl popadnout dech. Pak vedle sebe zaslechl Nellin hlas a cítil, že vedle něj klečí a že ho drží v náručí. Byla přesně mezi ním a lesíkem, ze kterého třeskl výstřel. S úžasem zjistil, že ho chrání svým tělem.

Uvědomil si, že kulka ho jen mírně škrábla do hlavy – jen mu natrhla kůži nad uchem.

Došlo mu, že to byl zákeřný útok.

Z ranče se ozval výkřik Utah-Peteho.

Zazněl dusot kopyt. Přicházel směrem od lesíka. Zákeřný střelec se dal na útěk a ukryt za lesíkem mizel v dálce.

Ben Starbuck vstal, vytáhl s sebou nahoru i Nell a rozběhl se k ohradám. Volal přitom: „Pete! Mého koně! Pete, mého koně!“

Navajo jeho volání okamžitě pochopil.

Než Ben s Nell došli k ohradám, utahoval právě řemen sedla pod břichem koně.

„Díky, Pete!“ zvolal Ben Starbuck nasupeně a komančským způsobem se vyšvihl do sedla. Otočil koně a ostrým výkřikem ho pobídl podpatky. Zvíře okamžitě pochopilo, že ho čekají dostihy, a v mžiku zmizeli ve tmě.

Náskok zákeřného útočníka nemohl být větší než půl míle. Nell se obrátila k Petemu. „Jeď za ním, Pete! Prosím tě, jeď za ním a buď při něm!“

Navajo zaváhal.

„Nemohu vás a šéfa tady nechat samotné,“ řekl. „A taky by mohl ten černý hřebec ...“

„Zamknu se v domě s bratrem a budu mít neustále pušku na dosah,“ řekla Nell rychle. „Když budu zavřená v domě a budu mít zbraň, nemůže se nic stát. Zabedním i okenice. Každý, kdo by chtěl do domu vniknout, dostane

pořádnou dávku broků. Ale ty musíš za ním, Pete! Bude možná brzy potřebovat pomoc. Možná, že v Sundownu jen čekají na to, až ho dostanou před svoje revolvery.“

Utah-Pete chvíli přemýšlel. Pak se rozhodl podvolit se Nellinu naléhavému přání. Ačkoliv si velice spíšíl se sedláním koně, přece jen se vydal za Benem s dost velkým odstupem.

Hřebec, jako byl Černý Jack, nemohl jednat jinak. Musel poslouchat svůj instinkt. Byla to vůle Stvořitele.

Nejprve zavětril klisny. Přidal se tedy k malému stádu divokých koní a sledoval ho až ke svahu do údolí. A tam narazil na onoho žlutého hřebce, který stál na okraji a větril směrem ke koňskému ranči.

Vánek přinesl pach klisen i k nozdrám Černého Jacka. I on měl o ně zájem. Ale nejprve o ně musel bojovat se žlutým hřebcem.

Černý Jack zavětril pach klisen ještě několikrát. Jeho instinkt ho nutil, aby s celým stádem sestoupil do údolí a obešel ranč velikým obloukem. Zanechal pak zvířata v údolí u velkého ohybu, který tvořil potok v jednom písčném místě.

A teď se blížil sám k ranči a k ohradám. Instinktivně vynaložil všechnu opatrnost a chytrost, které byl od přírody schopen. Využíval všech příležitostí ke krytí a pohyboval se ve stínech pahorků a stromů. Budovám se zdaleka vyhnul. Vítr vál tak, že ho klisny v ohradách zavětrily.

Nahrnuly se všechny do jednoho rohu, odkud vál jeho pach nejintenzivněji, byly rozrušené a nervózní. Tiše odfrkovaly a větrily se zdviženými hlavami.

Pak ho uviděly, jak jde – velký a černý ve svitu hvězd.

On zavětril směrem k budovám. V žádném z oken se nesvítilo. Jen jednou ze zavřených okenic problesklo trochu světla.

Černý Jack věděl ze zkušenosti, že lidé spí, když domy nemají světlé oči. Opět se pohnul a obešel ohradu. Pořád se zastavoval a očichával kůly. Och, už byl zavřen v tolika ohradách! Znal jejich slabiny i možnosti, jak se z nich dá utéci. Že se mu to nikdy nepovedlo, souviselo s tím, že ho Don Juarez pečlivě hlídal a odstranil všechny možnosti, které by snad dovolovaly, aby se dostal na svobodu.

Ohrada měla dvoje vrata.

Černý Jack to zkusil nejdříve u vrat nejvíce vzdálených od ranče. Vůbec si nevšímal klisen, které se shromáždily a byly stále vzrušenější.

Poslouchal a neustále větril směrem k budovám. A pak našel místo, kde se člověk musel zapřít rameny o trámek, aby vrata vysadil ze závěsu ohrady. Když to udělal, vrata se sama otevřela.

Koně jsou velice učenlivá zvířata. Mohou se naučit spoustu kousků, které pak neustále opakují. Jenže divoký hřebec, který vede stádo, je chytrý jako liška. Jeho instinkt mu umožňuje dělat věci, které by ochočený kůň nikdy nedokázal.

Černý Jack znal systémy vrat mnoha ohrad. Věděl, že některá jsou přivázána. Některá jsou zajištěna jako tahle. Je třeba hodně je zvednout, aby se trámek dostal nad zarážku. Don Juarez dokonce používal řetěz se silnou závlačkou. Tou vždycky zajišťoval vrata ohrady, ve které byl Černý Jack. Ačkoliv ohrady se stále měnily, řetěz se závlačkou zůstával stejný.

Tady ovšem nebyl.

Proto byl Černý Jack schopen vrata otevřít. Nejprve hledal smyčku lana, kterou by mohla být vrata přivázána. Protože ji nenašel, vsunul čenich pod trámec a zvedl ho

nad zarážku, která se skládala ze dvou špalků dřeva. Pak pomalu ustoupil. Vrata se s vrzáním otevřela.

Zavětril a našpicoval uši směrem k budovám.

Tam se teď otevřela jedna z okenic.

Ozval se jasný a ostrý hlas Nell: „Černý Jacku! Nech toho! Neber nám klisny! Prosím tě. Nedělej to! Jestli to uděláš, budu na tebe muset vystřelit!“

Zařehotal hlasitě a vyzývavě a pak se vrhl do ohrady a během několika vteřin z ní kobyly vyhnal. Nechal se hnát docela ochotně. Ihned se stal jejich pánem a vládcem.

Nell vyběhla z domu. Pro její brokovnici byla vzdálenost k ohradě příliš velká. Takže musela nejprve dvacet kroků poodběhnout. Zastavila se, zamířila na Černého Jacka. Ten právě, jako poslední, vycházel z ohrady a chtěl zahnat klisny doprava.

Och, měla ho na mušce a nic už nemohlo zabránit, aby dostal do kůže hrubé broky.

Ale Nell najednou nebyla schopna zmáčknout spoušť. Così jí zabránilo stisknout prst.

Protože to byl hřebec, kvůli němuž se Ben Starbuck stal zlodějem. Jestli tohle zvíře zabije, už to nepůjde nikdy odčinit. Protože – nebude-li pro Bena Starbucka žádné jiné východisko, mohl by toho hřebce znovu chytit, prolétlo jí hlavou.

A v tom, aby zmáčkla spoušť, jí zabránil i pohled na jeho divoký, krásný a mohutný zjev.

Pušku zase spustila a zlostně za ním zavolala:

„Chytíme tě! Černý Jacku, chytíme tě a ty klisny ti zase vezmeme. To ti přísahám, že Ben Starbuck tě zase může zbavit svobody. Och, jak jsi krutý, Černý Jacku! Jak jsi nevděčný svému příteli za to, že ti daroval svobodu.“

Pak se otočila a plna hořkosti se vrátila do domu.

Černý Jack hnal nové klisny do údolí, ke svému čekajícímu stádu.

Byl hřebec a nevěděl, co je zlo a nevděk.
Nebyl to člověk.

Ben Starbuck hnal koně nejvyšším tryskem a věděl, že zvíře už tou rychlostí nevydrží běžet ani dvě míle.

Po míli pronásledovaného muže zahlédl. Spatřil ho před sebou – v jasné noci zahlédl stín muže a koně, míhající se nad stříbřitou údolní planinou.

Zpomalil do klusu. Pronásledovaný muž se obrátil ke středu údolí. Tam byl les. V dálce hořel oheň, asi v tábořišti pasáků ovcí. Ben Starbuck rychle pochopil, že prchající jezdec chce zmást stopu, protože ovce svými ostrými kopyty docela rozdušaly půdu. A mezi ostrůvky lesů a křovin měl prchající jezdec další šance se skrýt. Za kterýmkoliv stromem mohl pohodlně namířit pistoli. Ben Starbuck teď musel jet pomaleji a opatrněji. Nakonec zastavil, protože si uvědomil, že pronásledování nemá smysl. Buď se dostane do léčky – nebo ten muž vpředu získá příliš velký náskok.

Ben Starbuck svého koně otočil a vydal se rovnou do Sundownu. Byl muž, který si vždycky věděl rady. Když byl tenkrát v Sundownu, pochopil, že tamější lokál je jakýmsi hlavním stanem Gordona Williamse a Honda Garradina. Kromě toho byl dnes opět lichý den. Dnes jsou v Sundownu pasáci ovcí.

Ben Starbuck si velice pospíšil. Vzdálenost urazil za dvě hodiny. Jeho kůň byl celý zpocený a prudce oddychoval, když zastavili východně od Sundownu ve stínu několika stromů. Nemohl zvíře odsedlat a osušit, protože bylo docela možné, že bude potřebovat každou minutu.

Do města se vydal pěšky. Před ním byly stodoly, stáje, hromady dříví a tu a tam strom, keř, odstavené vozy.

Všechny tyto objekty využil k tomu, aby postupoval nepozorovaně. Bylo mu jasné, že teď bude mít zapotřebí i notnou dávku štěstí.

Ben Starbuck si přesně pamatoval polohu salónu a nebylo pro něj obtížné poznat tubudovu i zezadu. Podél jedné kůlny se dostal do dvora a k zadnímu vchodu do lokálu. Otevřel dveře a vešel do chodby.

Dveře napravo vedly určitě do bytu majitele. Dveře před ním vedly do místnosti pro hosty. Všechno tonulo v mdlém svitu hvězd, který pronikal dvěma okénky.

Ben rychle proklouzl dopředu a postavil se tak, že ho křídlo otevírajících se dveří ukrylo v koutě.

Dveře se rozlétly velice rychle. Jedině díky své neuvěřitelné pohotovosti vděčil Ben Starbuck tomu, že se mu podařilo ukrýt se včas.

Muž nechal dveře otevřené, což bylo Benovi vhod, protože byl za nimi dobře ukryt. Škvírou, která mezi otevřeným křídlem dveří a stěnou zůstala, mohl do lokálu vidět.

Otevřenými dveřmi z lokálu vešel s pohvizdováním muž a otevřel i dveře zadního vchodu. Po chvíli se vrátil s jakousi bednou. Cinkaly v ní láhve.

Ben Starbuck si mohl mezitím prohlédnout muže v baru. U největšího stolu seděl v kroužku hráčů pokeru Gordon Williams. U výčepu stáli dva muži. Barman s majitelem vyšli na dvůr. Jinak tady nebyl nikdo.

Ani Hondo Garradine.

Ben Starbuck byl přesvědčen, že Hondo Garradine teď někde uhání nocí a že sem co nevidět dorazí. Ben byl přesvědčen, že to byl Garradine, kdo na něho tak zákeřně vystřelil.

Mezitím se vrátil hostinský s bednou. Složil ji za pultem, otočil se a zavřel dveře. Teď mohl Ben Starbuck všechno sledovat už jen škvírou ve výplni dveří.

Trpělivě vyčkával. Sledoval především Gordona Williamse a neuniklo mu, že Williams byl stále nervóznější a pořád se díval k předním dveřím. Dokonce několikrát vytáhl z kapsy niklové hodinky.

Čekali téměř hodinu. Pro Bena Starbucka to byl důkaz, že to byl Hondo Garradine, kdo na něj u ranče čekal a postřelil ho.

Ben Starbuck škvírou ve dveřích uviděl, jak Gordon Williams ostražitě zvedl hlavu a odhodil karty na stůl. Vtom zaslechl dusot kopyt i Ben Starbuck.

Musel to být Hondo Garradine! Ben si tím byl jistý. A skutečně – byl to on!

Ben čekal jen tak dlouho, dokud za sebou Hondo Garradine nezavřel dveře. Pak se rozhodl jednat. Rychle otevřel zadní dveře jen natolik, aby mohl proklouznout do místnosti hostů. Muži u stolu a hostinský za pultem si toho ani nevšimli. Tak potichu se vplížil. Dveře byly v přítmí, svit lampy k nim už nesahal.

Garradine byl jediným člověkem v místnosti, který si ho všiml hned, jak se vplížil dovnitř. Stáli proti sobě. Garradine strnul. Ruce měl pohotově těsně nad pažbami svých koltů. Ještě však netasil. Domníval se, že se ještě může souboji s Benem Starbuckem vyhnout.

Muži ho sledovali se zaraženými pohledy. Teprve teď si všimli Bena Starbucka.

Gordon Williams vyskočil ze židle a zaklel. Nalevo od stolu bylo postranní okénko. Bylo otevřené, ale zatažené záclonkou. Ta se teď odhrnula a přes rám okna se dovnitř vsunula hlaveň pušky Utah-Peteho. Navajo řekl: „Tak velkou přesilu zase nemáte, pánové. Nepřehlédněte, prosím, že mám pušku připravenou k výstřelu.“

Navajo se vyjadřoval velmi zdvořile a vybraně. A jako bývalý žák misionářské školy, v porovnání s ostatnímu muži v lokále, také slušný a vychovaný byl.

Muži zle zakleli. Bylo jim jasné, že sedí v pasti. Proto se taky ani Gordon Williams nepohnul.

Ben Starbuck krátce pohlédl na Utah--Peteho. Chtěl mu říct, že to není třeba, že si poradí i bez jeho pomoci.

Ale koutkem oka zahlédl bleskurychlý pohyb Honda Garradina. Když se Ben podíval stranou, vytušil Hondo Garradine svou jedinou šanci. Dospěl k osudnému rozhodnutí, které nemůže znamenat nic jiného než smrt, nebo život.

Levou rukou vytáhl zbraň z opasku. Pravá ruka, nachystaná nad koltem v pouzdře u stehna, byl zřejmě jen trik. Byl levačkou rychlejší. Ten trik se jistě učil celé roky. Možná dokonce i ve vězení, s revolverem vyřezaným ze dřeva, který si, protože neměl pouzdro na zbraň, musel také strkat za opasek.

Jistě byl tentokrát rychlejší než kdykoliv předtím. Téměř se mu podařilo Bena Starbucka porazit – ovšem jen téměř!

Protože chyběl právě onen zlomek vteřiny, na němž záleží. Stiskl spoušť své zbraně ve chvíli, kdy ho zasáhla kulka Bena Starbucka. Jeho revolver se o několik palců vychýlil a kulka nezasáhla cíl.

Zmáčkl ještě dvakrát, ale vystřelil jen před sebe do země. Klesl na kolena, zíral na Bena Starbucka a řekl podivně jasným hlasem: „Měl jsem smůlu, že jsem tě před pár hodinami nedokázal zastřelit. Byla to smůla. – A teď je po všech šancích veta.“

Potom, co to docela jasně a klidně vyslovil, jako by ani nebyl raněný – padl na tvář.

Bena Starbucka se zmocnila hořkost. „Williamsi, váš společník na mě asi před třemi hodinami zákeřně vystřelil. – Ta kulka mě jen škrábla.“

Ukázal při svých posledních slovech na zakrvácené vlasy a na levé ucho.

Pak pokračoval dále: „Vidíte, Gordone Williamsi, jak dopadl. Dám vám dobrou radu, Williamsi. Odjeďte z tohoto kraje a nechtě všech plánů. Jinak to dojde tak daleko, že budu muset i vás ... – rozumíte mi? Nechte toho, přestaňte, abych vás nemusel zabít. Máte přece daleko bystřejší rozum než Garradine. Proč vlastně nechcete uznat, že nenávist vede jen do pekla? Už toho konečně nechtě a nechtějte se mstít Tomu Fullerovi!“

Ukázal Williamsovi svůj kolt.

„Tímhle budu Fullerovy chránit – a tím bych vás musel zastřelit, Williamsi,“ řekl ztěžka.

Gordon Williams zvedl ruku a otřel si široký obličej.

„Jste zloděj koní,“ řekl, „postarám se o to, aby vás zákon brzy dostihl. Vy jste ukradl Černého Jacka. To už jsem se dozvěděl. Vaše dny jsou sečteny. Zmizte! No tak zmizte, Starbucku!“

Protože až se tady objeví muži zákona, připíšeme vám tohle jako vraždu!“

V jeho hlase bylo plno nenávisti a zloby. I tvář se mu zkrivila. Jindy tak chladně působící a ovládající se muž, mnohem inteligentnější než Hondo Garradine, teď ukázal, jak se dusí záštit.

Ben pomalu zastrčil kolt a podíval se na Utah-Peteho.

„Jdeme, Pete,“ řekl pak drsně.

Navajo přikývl. „Až po vás, Utah-Pete až po vás. Já se ke svému koni dostanu velice snadno.“

Ben vyšel. Přivřel za sebou dveře. Venku se lehce a pružně rozběhl, ale nikdo jej nepronásledoval.

O půl míle dál na něj čekal Pete. Dojel k němu a řekl: „Jak jsi mohl nechat Nell a svého pána samotné, Pete! Och, já bych si poradil i sám! Měl jsi ...“

„Slečna Nell to tak chtěla,“ přerušil ho Navajo vážně. „A já udělám vždycky, co chce slečna Nell. Nedělejte mi, prosím, žádné výčitky.“

„Ach, Pete, ty jsi fajn,“ vzdychl si Ben. „Ale cítil bych se lip, kdybych věděl, že zatímco já jsem pryč, ty tam dáváš na všechno pozor.“

Popohnal koně, protože ho to velice táhlo k ranči.

Když dorazili k ranči, vycházelo slunce. Už z větší vzdálenosti bylo vidět, že v ohradách nejsou klisny.

Nell stála na verandě a vyprávěla jim, co udělal Černý Jack.

Mluvila velice klidně a věcně. V jejím hlase nebyla nenávist ani zlost vůči Černému Jackovi.

Ale když skončila, Ben hořce poznamenal: „A já ho na jihu ukradl a tady jsem ho pustil na svobodu. Přivedl jsem ho sem a tak jsem zodpovědný za to, co tady udělal. Nell, mám veliké výčitky. Mou vinou vám vznikla veliká škoda. Těch dvanáct klisen, to bylo to nejvzácnější, co jste měli. Nejprve jste přišli o skvělého hřebce a teď jsou pryč i klisny.“

„Musíte jet a Černému Jackovi ty klisny zase odehnat,“ řekla Nell klidně a rozvážně. „Nemáme jinou možnost. Musím ještě dva tři dny zůstat u Toma. – Och, strach nemám! Budu mít pořád po ruce brokovnici. Tom bude brzy natolik silný, aby udržel revolver. Bene, musíme to riskovat.“

Podíval se na ni vážně a hořce.

„Zabil jsem Honda Garradina,“ řekl těžce. „A Gordon Williams se dozvěděl, co jsem udělal na jihu. Asi dostal poštou noviny. Nemyslím, že by se na vás Gordon Williams odvážil, dokud tady budu. Postará se o to, aby muži, kterým jsem ukradl Černého Jacka, přijeli sem a vzali si mě do parády. Teprve pak si na vás troufne. Máme opravdu jen pár dní čas, abychom Černému Jackovi zase

odehnali klisny.“

Chýlilo se k večeru, když k ranči přijeli jezdci. Nell vyšla s brokovnicí pod paží ze dveří. Dívala se na tři jezdce a nepoznávala je. Přijeli až k verandě. Byli to Clint Farrel, Mac Hathaway a Don Juarez. Smekli před dívkou zdvořile klobouky.

Pak se Clint Farrel zdvořile, ale velmi pevně a drsně zeptal: „Kde je Ben Starbuck? Prý se ukryl na tomhle ranči. Řekněte mi, kde je, madam.“

Nell Fullerová okamžitě pochopila. Pak odpověděla pevně: „Je pryč! Odjel a nevrátí se. Pokud si myslíte, že byste ho tady mohli zastihnout, pak jedete pozdě. – Co Benu Starbuckovi chcete?“

Clint Farrel se chladně usmál, když zaslechl tu otázku.

„Až Starbucka najdu,“ řekl, „dozví se ode mě, co mu chci. Ale myslím si, že to stejně moc dobře ví. Nebudu mu to muset vysvětlovat.“

Ukázal na dům. „Opravdu není vevnitř, madam?“

„Je tam jen můj bratr – a ten leží, je těžce nemocný,“ prohlásila Nell. pevně.

Clint Farrel se na ni chladně zadíval. Od Tusconu se velice změnil. V Tusconu byl zavalitý, oblékal se elegantně a velmi seriózně. Člověk by ho považoval za ředitele banky.

Teď ale vypadal jinak. Ztratil na váze. Dlouhé dny v sedle ho velice změnil. Šaty měl zaprášené, roztrhané,, ušpiněné. Míval velmi pěstěný knír, který mu zakrýval tvrdá ústa. – Knír měl pořád, ale už dávno nebyl upravený.

Revolver měl v pouzdře hluboko pod pasem a vypadal, jako by se zbraní dovedl velice rychle zacházet. Vzbuzovali

strach.

Obrátil se na Juareze. „Porozhlídni se tady,“ řekl.

Pak sesedl a vystoupil na verandu. Mac Hathaway ho následoval. Nell zamířila dvojitou hlavní brokovnice ha oba muže.

„Ještě krok a zmáčknu to!“ řekla odhodlaně. Zůstali nehnutě stát a pozorovali ji.

Pak Clint Farrel zvedl ruku jakoby k přísaze a zamumlal: „Jestli Ben Starbuck není ve vašem domě, madam, pak se vám nic nestane. To vám přísahám. Ale musíte nás nechat, abychom se přesvědčili. – Prosím vás o to.“

Podívala se do jeho chladných očí. Vycítila, že ta chladná, ovládaná tvář a mrazivý pohled je jen maskou. V nitru toho muže plane nenávist.

Tak, jak Gordon Williams nenávidí mého bratra, tak tento muž nenávidí Bena Starbucka, pomyslela si Nell vyděšeně.

Ale ačkoliv si to uvědomila, pochopila instinktivně, že Clint Farrel je jiný než Gordon Williams. Clint Farrel by dívce nikdy neublížil. Není to záludný a sprostý bývalý trestanec. Jeden člověk mu ukradl koně a zničil mu dobrý obchod. Teď mu šlo o scalp toho muže – musel ho hledat třeba po celém světě. Ale přesto je z jiného těsta než Gordon Williams.

Nell náhle ustoupila ze dveří.

„Pohybujte se v domě tiše,“ řekla mírně. „Bratr spí. Prosím vás, pospěšte si.“

Clint Farrel přikývl. „Já váš dům prohlížet nebudu. Teď už vím, že Ben Starbuck tam není. Napojíme a nakrmíme tady koně. Mohla byste nám ...“

„Ne,“ řekla stroze. „Nehostím nepřátele Bena Starbucka. Můžete si vzít vodu a krmení pro koně, víc ne!“

Clint Farrel přikývl. Obrátil se. Jeho pistolník Mac

Hathaway ještě několik vteřin postál a pozoroval dívku.

„Ben Starbuck,“ zamumlal, na chvíli se odmlčel a pak líně pokračoval dále, „na vás asi udělal veliký dojem, slečno Fullerová?“

Už měla na jazyku kousavou odpověď. Byla v pokušení říct, že mu do toho nic není, ale ovládla se. Když se pořádně nadechla, řekla něco docela jiného: „Ben Starbuck je z lidí, kteří jsou solí země. Je to člověk, jaký se jen tak nenajde. Vy všichni mu nesaháte ani po kotníky. A jestli se vydáte pronásledovat ho, abyste ho zabili, pak přitom sami přijdete o život. Vím, že vám ukradl hřebce, ale neudělal to proto, aby se obohatil. – Dal tomu zvířeti svobodu! – Takový je to člověk!“

Mac Hathaway pomalu přikývl. „Ano,“ řekl, „už jsem o něm leccos slyšel. Není to neznámý chlapík. Už se nemůžu dočkat, až ho poznám líp. Tehdy v Tusconu trvala naše známost krátce.“

Podivně se usmál. „Vy ho milujete, slečno Fullerová?“

Opět byla v pokušení na jeho otázku odpovědět stroze. A zase jí v tom něco zabránilo.

Přikývla a řekla prostě: „Ano, miluji ho.“

Na chvíli vyvalil oči. Pak zvedl ruku a otřel si tvář.

„Nikdy jsem nedokázal pochopit, jaký musí být člověk, o kterém by se mohlo říct, že je solí země,“ zamumlal. „Ale postupně to začínám chápat. Taky jsem chtěl být pořádným chlapem, který mezi ostatními něco znamená, kterého si váží a za kterým jdou. Ale stal se ze mne jen obávaný pistolník. Často jsem se zamýšlel nad tím, co mi chybí. Na Benu Starbuckovi to pomalu začínám chápat. Ale to už mu brzy nebude nic platné. Zabijeme ho. Provedl nám ošklivou věc.“

Otočil se k ohradám, kde Don Juarez cosi vzrušenými gesty vysvětloval Clintu Farrellovi. Něco, co se zdálo být, a docela jistě bylo, velice důležité. Don Juarez byl

vynikajícím stopařem. Dokázal ve stopách číst stejně dobře, jako učený člověk v knihách.

A teď tam přečetl spoustu věcí. Mac Hathaway se obrátil ještě jednou k dívce: „Jestli se nám Bena Starbucka nepodaří najít, bude mít štěstí. Protože kvůli krádeži koně ho už nehledají. Clint Farrel musel to udání stáhnout. A dokonce musel popřít, že Černého Jacka kdy vlastnil. Je to trochu jako vtip, co? Ale Ben Starbuck má zřejmě mocné přátele. Lidi, kteří soucítí se zvířaty a za nimiž stojí i pár velice vlivných novin. Ti všichni poštvali na Clinta Farrela, který podal žalobu pro krádež koně a vypsals na jeho nalezení odměnu, výběrčího daní. A ten se všude vyptával a zjistil, že Clint Farrel vydělal s Černým Jackem spoustu peněz.

Obvinili Clinta Farrela, že provozoval sázkovou činnost bez povolení a že přijímané sázky nezdaňoval. Clintu Farrelu nezbývalo nic jiného, než všechno prohlásit za hloupý žert. Popřel, že je majitelem Černého Jacka. Vymyslel si tajemného neznámého, kterého jsme prý všichni museli poslouchat. A stáhl i udání na Bena Starbucka.

Vidíte, slečno, co všechno je v naší zemi možné, když má člověk veřejné mínění a vlivné osobnosti na své straně. Takže Ben Starbuck se nemusí obávat ze strany úřadů žádných nepříjemností. Udání na něj bylo zrušeno. A to všechno Clinta Farrela nesmírně rozzuřilo. Cítí se všemi podvedený. Chce Bena Starbucka zabít.“

Nell velice rychle pochopila, co se stalo. Stále ještě existuje hodně lidí, kteří hluboce opovrhují tím, když někdo s hřebcem, který se nechce dát zkrotit, dělá kšefty a zvíře tak den za dnem vystavuje týrání.

Och, všechno by skončilo šťastně, kdyby se Clint Farrel nechtěl pomstít. Nell pohlédla na pistolníka Maca Hathaway e.

„A vy mu pomáháte, aby Bena Starbucka dostal!“ zvolala vyčítavě a s opovržením.

Mac Hathaway přikývl. „Jistě,“ řekl. „Clint Farrel mě platí. A kromě toho bych musel přiznat, že celý můj život byl omyl, kdyby idealista, jako Ben Starbuck, zvítězil. – Musí vyhrát lidé jako Clint Farrel.“

Ted' už Nell leccos chápala lépe.

Země pod nohama ji pálila. Pocítila úžasnou touhu nasednout na koně a jet za Benem, a to nejen proto, aby ho varovala, ale také, aby mu řekla, že už není hledán zákonem a že se nemusí skrývat.

A vtom přišli Clint Farrel a Don Juarez od ohrady. Clint Farrel řekl: „Slečno Fullerová, mám k vám pár otázek. Tenhle muž je ten nejlepší stopař na světě. Zná taky velice dobře stopu Černého Jacka, tak dobře, jako čáry na své dlani. Vypadá to, jako by se tady odehrálo tohle, slečno ...“

A začal jí popisovat, co se stalo. Nell jen žasla. Ačkoliv se narodila a vyrůstala v tomto kraji, věděla, že jen velice šikovný stopař dovede ze stop vyčíst, co se doopravdy stalo.

Clint Farrel se mýlil pouze v jediném předpokladu – nebo se spíše zmýlil Don Juarez. Domnívali se, že Černý Jack byl s klisnami v ohradě a odtamtud s nimi utekl.

Nell ten omyl uvedla na správnou míru a řekla: „Ano, Černý Jack nám ukradl velice dobré klisny a máte pravdu, když se domníváte, že Ben Starbuck a náš pomocník se vydali ho pronásledovat. Jen v jednom se pletete: Černý Jack nebyl držen v zajetí. Ben Starbuck k nám přišel bez Černého Jacka. Několik dní předtím ho pustil někde v okolí na svobodu. Černý Jack byl volný a stal se z něj král stáda divokých koní. Ukradl nám klisny tak, že si otevřel vrata ohrady.“

Muži se na dívku překvapeně zadívali. Pak se Don Juarez obrátil a odklusal k ohradě. Po chvíli se vrátil a

kýval hlavou. „Je to tak, Černý Jack přiklusal odtamtud. Nezanechal tam stopy potom, ale předtím a vedou kolem ohrady.“

Dřív než si mohli vyměnit další postřehy, zaslechli dusot kopyt několika jezdců.

Brzy nato viděli, jak se blíží skupina jezdců. Clint Farrel se obrátil na dívku. „Kdo jsou tihle jezdci?“

Pohlédla na ně. „To jsou pistolníci, které si najali pastevci ovčí, aby mohli se svými stády pronikat stále dál. To přijíždí Gordon Williams s pěkně drsnými chlapy.“

„Aha,“ řekl Clint Farrel, „to jméno už jsem někde slyšel. Gordon Williams prý má taky moc velký zájem na skalpu Bena Starbucka. To bude fantastický lov.“

Náhle se pohnul. Oba jeho společníci s ním. Pospíšili ke svým koním, nasedli a vyjeli jezdcům vstříc. S přibližující se skupinou se setkali asi dvě stě yardů před rančem. Nell sledovala, jak o čemsi krátce mluvili. A nemusela to ani slyšet, aby jí bylo jasné, že Clint Farrel zve lidi, kteří se ve zdejším kraji vyznali, aby se po stopách Bena Starbucka vydali společně.

Gordon Williams se ještě zadíval k Nell, kterou jistě na verandě dobře poznal.

A Nell věděla, že Gordon Williams přijde na ranč, až bude po lovu.

A Nell v té chvíli věděla ještě něco: musí opustit bratra a vyjet, aby varovala Bena a Peteho. Musí to prostě udělat, nemá jinou možnost. Ale možná už bude bratr natolik silný, aby se o sebe postaral dva dny sám. Prostě bude muset. – Protože jde o Benův život.

I Utah-Pete byl prvotřídním stopařem, lepším než Ben Starbuck. Znal zdejší kraj jako nikdo jiný na stovku mil

daleko.

Ben a Pete jeli rychle. Měli s sebou pušky a koně vezoucího výstroj a potraviny. K výstroji patřilo i několik lan.

Pete stopu neztratil. Vedla do rokle, kterou rozdělovala veliká mesa. Než do ní vjeli, řekl Pete: „Nemůže to stádo vést pořád po kamenité půdě. Nepodkovaná kotypa to nevydrží. Taky ještě dobře nezná tento kraj. A většina klisen, které nám ukradl, bude mít co nevidět hříbata. To všechno nám ohromně nahrává. Myslím, že nejpozději zítra ho dostaneme, nebo mu alespoň odvedeme klisny.“

Po těchto slovech pokračovali dál. V úzké rokli už byla tma. Brzy z ní vyjeli na zelenou pláň, přes kterou tekł potok. A v jejím středu leželo jezírko, které potok napájel a zase z něj vytékal. Tam, u jezírka, spatřili Černého Jacka a stádo.

„Už s nimi nemůže dál,“ zamumlal Pete. „Je to tak, jak jsem tušil. Kamenitá půda jim docela zničila nepodkovaná kopyta. A březí klisny už nechtějí dál. Už ho skoro máme. Bylo to snadné, protože to tady ještě nezná, a bude to snadné i dál.“

Pete zvedl ruku a ukázal na zelenou pláň.

Tam vzadu byly další mesy, rozdělené roklemi.

„Druhá rokle zleva, to je slepý kaňon,“ řekl Pete. „Když se nám podaří zahnat Černého Jacka se stádem tam, máme vyhráno. A musíme to udělat hned. Protože ráno budou zvířata zase odpočatější a bylo by to mnohem složitější. Do setmění máme ještě hodinu času. Mohli bychom to zvládnout.“

Ben Starbuck přikývl. Chtěl navrhnout totéž, co Pete, když od něj slyšel, že kaňon je uzavřený. Prohodili jen pár slov. Byli to zkušení muži, kteří rozuměli lovu koní. Podívali se k zapadajícímu slunci a pak ještě jednou na koně u jezírka. Vzdálenost k nim nebyla větší než jedna

míle. Musí teď stádo zahnat na útěk. Jeden z nich bude zvířata hnát, zatímco druhý zastoupí cestu do těch roklí, kam nesmí hřebec se stádem uprchnout.

„Já uzavřu rokliny a nechám otevřenou jen druhou zleva,“ řekl Ben stroze. Vzal koně s nákladem na dlouhém laně a pomalu s ním vyjel. Udělal veliký oblouk doprava a využil úkrytu, který mu poskytovalo několik skalních výběžků. Když se dostal po planině dál, poskytovaly mu úkryt skupinky stromů. Vítr vál příznivým směrem. Ve velkém oblouku se dostal daleko za stádo u jezírka. Byl teď mezi ním a roklemi.

Když se o tom pohledem na obě strany ještě jednou ujistil, vytáhl revolver a vypálil ránu. Pak vyjel. Věděl, že Pete teď žene stádo. Pete výstřel hned opětoval, jistě i proto, aby stádo vylekal a přinutil ho k divokému trysku.

U roklí na druhé straně se pláň mírně zvedala, takže Ben měl brzy dobrý rozhled, pokud mu to umožňovala rudá záře zapadajícího slunce.

Brzy spatřil stádo. Bylo v plném trysku a za ním se hnál Pete. Stádo mířilo do prvního kaňonu zprava, ale Benovi se snadno podařilo tuto cestu zastoupit.

Když jel, aby stádo předhonil, sledoval Černého Jacka. Hřebec neustále kroužil kolem stáda, jednou byl vpředu, jednou vzadu. Popoháněl ženoucí se koně ke kaňonu.

Ale pak zpozoroval jezdce, který měl s sebou navíc nákladního koně. Černý Jack ihned pochopil, že jim chce zatarasit cestu do kaňonu, a tak okamžitě zahrnul, aby našel další kaňon. Popoháněl stádo ještě rychleji. Ben dobře viděl, jak klisny, které už zřejmě nemohly, divoce kousal a kopal. Černý Jack poznal nebezpečí a zoufale usiloval o to, aby i se stádem unikl.

Dost to Benovi zkomplikoval. Ben musel koně s nákladem nechat na místě. Příliš by mu překážel. Protože teď to byly skutečné závody k dalšímu kaňonu. Benův kůň

byl také vyčerpaný, přestože si ho vzal odpočinutého z ohrady na ranči. Zaryl valachovi podpatky do slabin a předklonil se.

Už se dost setmělo. Slunce naposledy vzplálo za horami a pak zapadlo mezi dvěma mesami, jako do štěrbin obří pokladničky.

Ben už ani neviděl Peteho, který se dostal nalevo, aby obsadil první kaňon zleva.

Černý Jack obíhal kolem stáda jako zběsilý. Byl všude a bylo nepochopitelné, jak rychle dokázal běhat. Ale nepodařilo se mu s klisnami dorazit ke kaňonu před jezdce. Ještě jednou změnil směr a tentokrát mířil přesně do rokliny, do které ho chtěli dostat.

Měl velikou nevýhodu, že tento kraj neznal. Protože jinak by do té léčky určitě nevběhl, ale udělal by obrat na místě a běžel by po vlastních stopách nazpět. Pete už totiž nebyl za stádem.

Brzy hnal zvířata pouze Ben. První klisny zaváhaly a nechtěly do rokle vběhnout. Možná, že onen slepý kaňon dokonce znaly. Ale Černý Jack je zuřivě popohnal. Hnal je před sebou a vběhl jako poslední.

Ben a Pete se setkali na upocených a zadýchaných koních.

„Tak to bychom měli!“ zvolal Pete spokojeně. „Už ho máme. – Zítra mu zase vezmeme klisny. A vy, Bene, budete muset rozhodnout, co s ním, ne?“

Ben pomalu přikývl. „Ano,“ řekl. „Musím teď dojet pro koně s nákladem, Pete. Hned jsem zpátky. Měli bychom u vchodu z rokle rozdělat oheň, co?“

„Jistě, já ho zapálím,“ odpověděl Pete a vjel do úzké rokly.

Když, za ním později přijel Ben, byla už docela tma. Ústí rokly ozařoval veliký táborák. Koně se natlačili do nejzazšího kouta kaňonu. Byly to asi čtyři tucty koní.

Před nimi stál Černý Jack, docela klidně, jakoby připravený ke skoku a číhající jako kočka.

Ben k němu přijel až na deset kroků.

„Černý Jacku,“ řekl klidně, „musím ti vzít ty klisny, které jsi odvedl mým přátelům. Nechám tě běžet se zbytkem tvého stáda, ale ty klisny mi musíš nechat, kamaráde – už zítra!“

Když se setmělo, Don Juarez zastavil, protože nemohl dále sledovat stopy. Za ním se shromáždili jezdci a koně odfrkovali a podupávali.

„Copak jsme skončili?“ zeptal se Gordon Williams se zlobou netrpělivého člověka.

„Don Juarez jen tak nekončí,“ řekl Mac Hathaway. „Nemáte tady co dělat s nováčky.“

Gordon Williams chtěl nejdříve odpovědět něco v tom smyslu, že všude se vaří jen z vody. Ale nechal toho, protože se nechtěl hádat. Chtěl jen jedno: Bena Starbucka! Hondo Garradine byl celé ty roky jeho dobrý kumpán a společník a i ve vězení drželi pohromadě. Spolu se chtěli pomstít Tomu Fullerovi.

Jenže teď je Hondo Garradine mrtvý, protože Tom Fuller dostal nečekaně pomocníka. Gordon Williams to považoval za svou povinnost, aby pomstil svého starého společníka. Proto pojede dál s těmihle lidmi a vyhne se hádce.

Jenže se na něj obrátil Don Juarez a zeptal se ho:

„Poslyšte, Williamsi, rád bych, kdybyste mi přesně popsal zdejší kraj. Chtěl bych odhadnout, kam se asi ten hřebec s klisnami vydal a kde by se mohl zastavit na noc. Popište mi kraj v téhle oblasti.“

Naznačil dvěma přesnými pohyby rukou oblast, kterou

měl na mysli.

Gordon Williams se v tomhle kraji vyznal moc dobře. Protože všude hledal louky pro pastevce, kteří si ho najali. Byl v tomhle kraji už předtím, než s Hondo Garradinem náhodou narazili na Toma Fullera, kterého léta hledali.

Začal Donu Juarezovi kraj dost podrobně popisovat. Don Juarez mlčky naslouchal. Když začal hovořit o zelené pláni a zmínil se, že je na ní jezírko, přerušil ho Don Juarez a řekl: „Tak nás zaveďte k tomu jezírku. Leží přesně tím směrem, kam koně prchají. A neexistují zřejmě žádné překážky, které by Černého Jacka donutily, aby směr útěku změnil. Určitě ho najdeme u toho jezera. – Jedeme! Riskneme to!“

Don Juarez zcela jasně převzal velení. Dokonce i Clint Farrel a Mac Hathaway se spolehli na zvláštní schopnosti onoho Mexičana.

Gordon Williams chvíli počkal. Pak se postavil do čela. Ostatní jezdci ho následovali.

Kus za nimi jel ještě jeden jezdec – ne, jezdce. Byla to Nell Fullerová a nebylo pro ni obtížné tu skupinu jezdců sledovat. Osm či devět jezdců dělalo v noci dost značný hluk.

Kolem půlnoci dovedl Gordon Williams celou skupinu na zelenou pláň. Zastavili. Williams ukázal před sebe: „Támhle – asi jednu míli odtud – je to jezero.“

Noc byla plná měsíčního jasu a třpytu hvězd. V mdlém světle bylo vidět stříbřitě se lesknoucí hladinu jezera. Ale nebyli u něj žádní koně.

Don Juarez sestoupil ze svého koně. Vydal se kousek pěšky a přecházel sem a tam. Když se vrátil, řekl: „Všichni tudy prošli. Půda je tady zase měkká. Všechny stopy jsem ve svitu hvězd docela dobře rozeznal. Stopu jsme neztratili. Jedeme po ní!“

Když pronášel poslední slova, ozval se v jeho hlase

zlostný triumf.

Když byli vzdáleni půl míle od ústí kaňonu, Don Juarez náhle zastavil.

„Támhle jsou,“ řekl klidně.

Ostatní jezdci se natlačili vedle něj. I oni nahlédli do úzké rokliny. V její hloubi spatřili rudou záři táboráku.

Gordon Williams se najednou spokojeně rozesmál.

„Ta rokle končí v malé kotlině. Je to slepá rokle. Vím to docela přesně, protože jsme tady nějakou dobu nechali pást ovce. Máme je! Máme nejen koně i se slavným Černým Jackem! Máme i Bena Starbucka! Kdy zaútočíme?“

Ale na tu otázku neodpověděl Don Juarez.

Teď byl opět na řadě Clint Farrel. A ten neuvažoval déle než tři vteřiny.

„Teď hned,“ řekl. „Zajedem k nim tak blízko, jak jen to bude možné, a pak půjdeme pěšky.“

Když to dořekl, zaslechli všichni nalevo od sebe dunivý dusot koňských kopyt. Jezdec vyrazil zpoza lesíka, za nímž se dosud skrýval. A teď už byl dočista nechráněn. Pokud chtěl dorazit do rokle, ve které hořel oheň, musel jet jako o závod.

„To je ta holka! Je to Nell Fullerová a chce varovat Bena Starbucka. Musíme ji chytit!“ zařval Gordon Williams a nasadil svému koni ostruhy. Celá smečka se vydala za ním.

Ben Starbuck spal do půlnoci. Teď vystřídal Peteho, posadil se k ohni a balil si cigaretu. Když si přitáhl z ohně hořící větvíčku a zapálil si cigaretu, padl jeho pohled na hřebce Černého Jacka, který sem přišel z konce kotliny a zastavil se asi deset kroků před ohništěm.

Rudě plápolající oheň byl mezi nimi a oni se přes něj na sebe chvíli dívali — muž a zajatý hřebec.

Pak Černý Jack tiše odfrkl. Ben Starbuck okamžitě věděl, co to znamená.

Černý hřebec se opět cítí v zajetí a vzpomněl si na to, že Ben mu už jednou daroval svobodu. Jeho odfrknutí není ničím jiným než výzvou, aby ho zase pustil.

Ben Starbuck se jiskřivě usmál.

A pak zvedl i Černý Jack horní pysk, ukázal zuby, jako by se i on usmál.

„Nono, starouši,“ zamumlal Ben, „určitě ti to je k smíchu. Ty jsi kůň a nikdy nepochopíš, že my, lidé, jsme zvláštní stvoření. Tobě svobodu dám, ale ty klisny musí zpět na ranč, do ohrady. To je hloupé, co? Skoro bych teď řekl, že by pro tebe bylo lip, kdyby se přece jen našel jezdec, který by tě zkrotil. Musel by to být člověk, který by ti byl dobrým přítelem. Kdybych si tě mohl nechat, starouši, ech, já bych tě zkrotil. Zpočátku by to bylo velice krušné. Ale později bys mě měl rád. Byli by z nás dobří kamarádi.“

Náhle vstal a zahodil cigaretu do ohně. Obešel ohniště a blížil se k Černému Jacky. Nastavil dlaň. Jediný krok před Černým Jackem se zastavil a čekal, že se Černý Jack přiblíží.

A hřebec zavětril jeho pach a věděl moc dobře, kdo to je. Jistě teď čekal, že co nevidět bude volný. Přistoupil blíž a očichal dlaň. Ben mu ji položil na nozdry. Pak přistoupil i on blíž a poklepal Černého Jacka po šíji a po hrudi. Hřebec, který by jinak stojícího člověka nebo shozeného jezdce v ohradě rozdupal, stál teď klidně a nechal si hlazení líbit.

„Jsem pevně přesvědčen, že se ti po mně trochu stýská,“ zamumlal. Ben Starbuck mírně. „Vždyť jsme přece spolu nějaký ten čas strávili, ne? Byla to krásná

doba a tys dobře pochopil, že jsem přítel, že ti nechci udělat nic zlého a že od tebe ani nic zlého nechci. Ale ty klisny z Fullerová ranče musíš zítra ...“

Dál se nedostal. Protože od planiny se ozval hluk. Tady v rokli to bylo slyšet velmi dobře. Třesklo i několik výstřelů z revolverů. Ale znělo to, jako by byly spíše signálem. Kdosi se na zběsile pádícím koni blížil k ústí rokle a stále střílel do vzduchu.

A opodál se ozýval dusot kopyt většího počtu koní. Musela to být skupina jezdců, kteří pronásledovali tohoto-vpředu.

Utah-Pete se už dávno vyklubal z příkrývek. Spěchal s puškou k ústí rokliny. Ben Starbuck nechal Černého Jacka, který se stáhl dozadu a znervózněl, stát. Vydal se za Petem a hned u ohně sáhl po pušce.

Do rokle vjel jezdec, strhl koně a zvolal:

„Bene! Pete! To jsem já! Nell! Přijela jsem vás varovat!“

Rychle seskočila ze sedla, Ben ji napolo zachytil. Horečnatě a celá zadýchaná mu vše vylíčila. Jela tak divoce a odvázně, jako ještě nikdy v životě.

Pete pospíchal k ústí rokle, ukryl se za obrovským balvanem a vypálil několik ran do vzduchu.

Jezdci těsně před ústím rokle zahrnuli. Zdálo se jim nebezpečné vjet do rokle, z níž kdosi střílí.

Teď k Petemu dorazil i Ben, rovněž se skrčil za balvan a stručně řekl, co mu pověděla Nell.

„To je nejen Gordon Williams s partou drsných chlápků, Pete,“ řekl. „Jsou to i bývalí majitelé Černého Jacka, kteří přijeli, aby si vzali můj skalp. Pete, promluvím si s nimi, aby nechali tebe a slečnu Nell odjet.“

„Nepřijela jsem sem, abych s Petem zase odjela zpátky,“ řekla Nell ostře zezadu.

„A mě odtud nikdo nedostane,“ prohlásil Pete, který zase nabíjel pušku. Měl s sebou prvotřídní vinčestrovku,

která patřila Tomu Fullerovi. Dala mu ji Nell.

Nell teď přišla k oběma mužům. Zatím kamsi do bezpečí ukryla svého koně. Posadila se vedle Bena za skálu a pustila se do podrobného líčení. Především podrobně popsala, co jí řekl Mac Hathaway potom, co odešel Clint Farrel. Ben Starbuck tomu zpočátku nemohl uvěřit. Ale když o tom chvíli popřemýšlel, zdálo se mu to možné, že Clint Farrel pod tlakem člověka z daňového úřadu dokonce popřel, že je zákonitým majitelem Černého Jacka. Clint Farrel je teď pravděpodobně sám na útěku kvůli daňovým podvodům, protože nemohl dokázat, že byl jen zaměstnancem onoho neznámého člověka, kterému prý ten hřebec ve skutečnosti patřil a který shrábl všechny peníze ze sázek.

Ben Starbuck měl najednou pocit vděčnosti. Nevěděl, kdo mu přišel na pomoc s byrokratickými kličkami. Možná vlivní ochránci zvířat.

A to vědomí ho teď a tady postavilo do docela jiné situace. Mezitím se jezdci venku stáhli ke skupince balvanů, kde stálo i několik stromů. Odtamtud se jezdci rozptýlili pěšky. Blížili se v půlkruhu a v ústí rokle našli hodně míst, kde se bylo možno ukrýt.

Ozval se hlas Clinta Farrela. Zvolal: „Slyšíš mě, Bene Starbucku?“

„Slyším tě.“

„Víš, kdo jsem?“

„Clint Farrel, ne ? Přišel sis pro Černého Jacka? Toho mám tady s sebou. Copak jsi vážil celou tu dlouhou cestu, abys zase odvedl Černého Jacka do arény? To se ti nepodaří, kamaráde!“

Chvíli bylo ticho. Benu Starbuckovi dokonce připadalo, že Clint Farrel zaskřípěl zuby. Ale když ho znovu uslyšel, zněl jeho hlas klidně.

„Černý Jack už pro mne nemá cenu – nechci ho! Ne,

chci jen tvůj skalp, Bene Starbucku.“

Teď Ben Starbuck věděl, že Mac Hathaway mluvil pravdu, když řekl Nell o tom výběrčím daní, který způsobil Clintu Farrelovi problémy. Daňový únik je porušením federálních zákonů. Clint Farrel by se už s Černým Jackem nemohl nikde ukázat a uzavírat sázky.

Ben Starbuck se tvrdě zeptal: „A jak bys chtěl můj skalp dostat, Clinte Farrele?“

Odpověď přišla vzápětí. „Mám s sebou Maca Hathawaye. Celou dobu jsem ho dobře platil. Ale jeho samotného strašně láká zjistit, kdo z vás dvou je rychlejší. Až se rozední, stáhneme se tak, že nebudeme na dostřel. Počká tady na tebe jen Mac Hathaway. Postavíš se mu v souboji. Budu přihlížet ze vzdálenosti třiceti kroků. A jestli nepřiđeš, příští noc vás odtamtud vykouříme. Potom si na vás došlápneme zepředu i shora. Myslím, že se ti nechce riskovat život toho děvčete. Takže do východu slunce na shledanou, pane Starbucku!“

Ben na to neodpověděl.

Tiše řekl Nell a Petemu: „Tak je to tedy! Chce, abych svedl souboj s jeho pistolníkem. A asi to budu muset udělat!“

„Ne,“ řekla Nell rychle.

Pete chvíli mlčel. Pak řekl: „Jestli Clint Farrel opravdu chce, aby jeho pistolník s vámi svedl čestný souboj, pak je to asi jediná možnost, jak jim zabránit, aby nás v přesile nenapadli. To by pak bylo jistě veliké krveprolití. Otázka jenom je, Bene, jestli máte odvahu se do toho souboje pustit. Protože ho budete muset zastřelit, že? – Nebo on zastřelí vás!“

Utah-Pete pronesl ta slova se vší střízlivou drsností muže, jehož předkové znali pouze zákon přežití a který zjistil, že tenhle zákon platí i teď v tomto kraji, protože ještě nebyl nahrazen zákonem amerického lidu.

„Ne!“ ozvala se opět ostře Nell.

Ben Starbuck neříkal nic. Bez hnutí seděl za balvanem a vlastně už byl rozhodnut.

Proč byl tak zamlklý a duchem nepřítomný – proč jen zatrpkle hleděl před sebe, bylo hrozné zjištění, že už je zřejmě zase nucen bít se a zabít.

Zabít Maca Hathawaye!

Ben Starbuck si byl jistý, že si s Mačem Hathawayem dokáže poradit, že nad ním zvítězí. Ten pocit byl neomylný.

A v duchu se ptal, zda je to osud Maca Hathawaye, že má zemřít jeho rukou. Nechtěl s Mačem Hathawayem bojovat, protože nechtěl zabíjet. Byl si příliš jistý tím, že dojde-li k souboji, Hathawaye zabije.

Ben Starbuck byl v bryndě. Myšlenky mu vířily hlavou jako sršni. Hledal východisko.

Ale copak je tady nějaké východisko? Všichni sedí v pasti. Nedopadlo to s nimi lépe než s Černým Jackem, kterého sem vehnali.

Stop! – Černý Jack! Počkat – Černý Jack! Těkavé myšlenky Bena Starbucka náhle ustrnuly. Už nespěchaly najít nějaké východisko, ale zastavily se u Černého Jacka.

Ano, možná je to šance.

Přijde na to, nakolik je Clint Farrel, který vždycky sázel na Černého Jacka, ochoten vsadit i dnes.

Když Ben v myšlenkách dospěl až sem, slyšel volání Clinta Farrela:

„Slyšel jste mě a rozuměl jste mi, Starbucku? Říkám vám, že máte při východu slunce vylézt z té vaší díry a nastoupit k souboji s Macem Hathawayem! Rozumíte?“

„Ano,“ zvolal Ben. „Tomu jsem rozuměl. Ale měl bych lepší nápad – nápad, který by se vám mohl i dost zamlouvat, protože nejste v podstatě ničím jiným než hráčem.“

„Ano?“ zazněla ironická odpověď.

„Jasně. Jste hráč! Vždycky jste sázel na Černého Jacka jako na trumfovou kartu. Ode všech jste přijímal sázky na to, že na Černém Jackovi nedokáže nikdo jet. A vždycky jste vyhrával! To byl dost snadný výdělek, což? Tehdy jsem přijel do Tusconu, abych taky zkusil štěstí. Jenže mi přišlo Černého Jacka líto. Nechtěl jsem ho trápit pro peníze. Ale teď je to jiné. Teď jde o to, že nebudu muset zabíjet! I já jsem mezitím přišel na to, že by bylo lepší, kdyby Černého Jacka někdo zkrotil. Takže mám dva důvody proto, abych si to s ním rozdál. A udělám to, jestli ná něj i tentokrát vsadíte, Clinte Farrele. Když se mi podaří jej zkrotit, pak vy i se svým pistolníkem a s Donem Juarezem odjedete. Pochopil jste, Farrele? Pokud se mi toho hřebce podaří zkrotit, prohrál jste. A nebude žádný souboj. Potom odjedete.“

„A když vyhraje hřebec?“ vyštěkl ostře hlas Clinta Farrela a bylo v něm jakési očekávání a triumf.

Je to přece jen hráč tělem i duší a věděl, že už to s Černým Jackem zkoušeli nejzkušenější a nejlepší jezdci. Nikdo z nich se na Černém Jackovi neudržel ani minutu.

A Ben Starbuck mluvil dokonce o zkrocení. Znamená to tedy, že chce nejen vydržet minutu Černému Jackovi na hřbetě, ale že ho hřebec bude poslouchat.

A to může trvat hodinu i déle. To musí toho muže nebo hřebce naprosto zlomit.

Na ostrou a vyzývacou otázku mu odpověděl hlas Bena Starbucka: „Pokud vyhraje ten hřebec, Clinte Farrele, pak mi můžete dát jakýkoliv příkaz. Splním ho. Když mi přikážete, abych si prohnal kulku hlavou, udělám to.“

Když to Ben řekl, zaslechl rychlý dech Utah-Peteho a stísněný šepot Nell: „Bene, jak se můžeš pustit do tak bláznivé hry?“

„Nechci zabíjet,“ řekl stroze. „A kromě toho moc dobře

vím, že Černého Jacka zkrotím. Vím to naprosto jistě. Jsem jediný člověk na světě, který ho může zkrotit. My dva jsme přátelé.“

Mezitím se Clint Farrel nad návrhem nejen zamyslel, ale dokonce se s ním obrátil na Dona Juareze, který o koních všeobecně, a o Černém Jackovi zvlášť, toho věděl tolik, co nikdo jiný. „Done, myslíš, že je možné, aby Starbuck nejenže na tom hřebci vydržel minutu, ale že by ho zkrotil?“

Don Juarez se nad tou otázkou chvíli zamyslel. Vzpomněl si, jak Černého Jacka ulovil a jak se sám mnoho týdnů snažil toho hřebce zkrotit. Och, zpočátku mu projevil všechnu náklonnost a lásku, které je schopen člověk zblázněný do koní. A zkoušel Černého Jacka zkrotit všemi možnými způsoby. Ale nepodařilo se mu to. A pak po všechny ty měsíce, co Černý Jack patřil Clintu Farrelvi a musel se neustále bít s jezdcí, stával se ještě zlostnější. Don Juarez byl přesvědčen, že ten hřelec bude lidi nenávidět napořád.

Don Juarez si byl naprosto jistý, že Benu Starbuckovi se nikdy nepodaří toho divocha zkrotit.

Řekl pevně a rozhodně: „Přisahám, že tenhle hřelec je nezkrotitelný. To přísahám já, Don Juarez, který se v koních vyzná, protože mě odkojili kobylím mlékem. Moje máma totiž při porodu zemřela. A mě krmili kobylím mlékem. Vím o koních víc, než kterýkoliv jiný člověk. Mám je přímo v krvi. A přísahám, že Černého Jacka není možné zkrotit. Člověka, který by mu byl příliš nebezpečný, by možná i zabil, señore.“

Clint Farrel přikývl. A už se rozhodl. Zvolal: „Starbucku, přijímám tu sázku. Přijdeme po východu slunce za vámi do kotliny – bez zbraní.“

„Kdo přijde?“ zeptal se Ben Starbuck.

Než mohl Clint Farrel odpovědět, řekl mu Gordon

Williams: „Já to chci vidět taky! Chci tam jít s vámi!“

Clint Farrel zauvažoval. Pak přikývl a řekl: „Přijdeme čtyři! Mac Hathaway, Don Juarez, Gordon Williams a já. A přijdeme neozbrojeni. A bude to poctivá hra, Starbucku. Dávám vám své slovo, že ...“

„Dobrá, Farrele,“ přerušil ho Ben. „Přijdete beze zbraní. Ale můj přítel Utah-Pete bude dávat pozor s puškou.“

Pete trval na tom, aby se Ben s Nell stáhli k ohni, zatímco on sám chtěl držet stráž u vchodu do rokle.

Nell hodně dlouho nepronesla ani slovo. Jen se dívala na ležícího Bena. Hlava mu spočívala na sedle a díval se vzhůru ke hvězdám. Koně v kotlině rokle byli klidní. I oni čekali, až se rozední.

Jen občas kolem semknutého stáda přeběhl sem a tam Černý Jack, jako by je chtěl chránit. Několikrát i varovně zafrkl směrem k ohni.

Kotlina byla tady na konci rokle široká asi šedesát yardů. Byla to taková přírodní aréna.

A při východu slunce v ní budou bojovat dva různí gladiátoři.

Nell se posadila vedle Bena, položila mu dlaň na čelo a na oči a řekla klidně: „Spi, Bene! Uvolni se! Odpočiň si. Zůstanu s tebou a vzbudím tě, než vyjde slunce. Můžeš docela klidně spát.“

Ben skutečně usnul.

Ale když se probudil, připadalo mu, že spal jen pár minut, tak rychle utekl čas do východu slunce.

Nell připravila snídani a uvařila silnou kávu. Jenže Ben mnoho nejedl. Věděl, že k takovému souboji, jaký má před sebou, by nebylo dobré mít plný žaludek. Vypil jen jediný šálek kávy.

Pak rychle přistoupil k Nell a řekl: „Vezmi si moji pušku a revolver, Nell. Vyšplháš se támhle na ten skalní převis. Není to jen dobré místo k odpočinku, jak uvidíš. Budeš se tam také moci bránit nebo přehlédnout a dokonce i kontrolovat situaci, jestli se nás pokusí ti lumpové oklamat. Pete bude mít podobné stanoviště. Nell, jsi moc fajn a rozumné děvče. S tebou člověk může dělat životem pěkně dlouhé kroky.“

Vážně se usmála a podařilo se jí vypadat klidně, naprosto sebejistě a neotřesitelně, ve víře v jeho vítězství.

Zkoumavě pohlédl ke hřebci.

I Černý Jack zavětril. Zastříhal ušima a zvedl hlavu. Vypadal bystře a ostražitě.

Vypadalo to dokonce, jako by svým jemným instinktem vycítil, že se na něj cosi chystá. Možná už vytušil, že brzy bude muset vybojovat nejtěžší souboj ve svém životě.

Černý Jack pohodil hlavou ještě více a hlasitě zaržál. Byl to divoký a břeskný signál.

Ben zvedl ruku a zamával na něj. „Musí to tak být, Černý Jacku,“ zvolal, „protože je k tomu víc důvodů. Tentokrát nejde o peníze, půjde o lepší věci.“

Obrátil se a kráčel roklí dopředu.

Nell se vydala za ním a nesla snídani a kávu pro Peteho. Pete byl dočista svěží. Oba ostře sledoval a dokonce si dovolil po indiánsku se mírně usmát, když poznal, že mezi Nell a Benem je všechno v pořádku, jako mezi opravdovými životními partnery.

„Všude je klid,“ řekl a pustil se do jídla.

„Trochu jsem přemýšlel,“ řekl, přezvýchajíc. „Ten Gordon Williams a jeho chlápci se v případě, že vyhraje, Bene, nebudou držet toho, co slíbil Clint Farrel.“

„Uvidíme,“ odvětil Ben. Pohlédl nalevo k lesíku. Mezitím se už rozednilo. Bylo poznat, že je tam tábořiště. I tam hořel oheň a muži si připravovali snídani. O něco

později se objevili čtyři protivníci. Kráčeli pěšky a byli – pokud se dalo soudit podle zevnějšku – neozbrojeni.

Byl to Clint Farrel, Mac Hathaway, Don Juarez a Gordon Williams.

Clint Farrel měl ještě v ruce stočenou placku, ze které ukusoval. Zvolal, přezývající: „Můžeme jít k vám? Brzo vyjde slunce! Můžeme začít? Jsme všichni beze zbraní a můžu vám dát své slovo, že nepoužijeme žádné zákeřné triky. Chceme, aby byl souboj naprosto čestný. Chceme se chovat jako slušní džentlmeni v slušném salónu u hracího stolu.“

Ben kývl na Peteho a Nell. „Jděte na svá místa,“ řekl. „Pete, Nell ti ukáže, kam se máš postavit s puškou.“

Pete a Nell se rychle vzdálili.

Ben ještě několik vteřin počkal. Pak se ukázal čtyřem mužům, kteří čekali u vstupu do rokle.

„Hra může začít,“ řekl klidně. „Pojďte, pánové!“

Vešel do rokle před nimi, prošel kolem ohně, který hořel na konci ústí a uzavíral přístup do kotliny.

„Zůstaňte stát tady,“ řekl. „Můžete se dívat odtud a zároveň uzavřít východ. Mohlo by se stát, že Černý Jack se mnou bude chtít vyjet z rokle ven.“

Ukázal na oba skalní převisy napravo a nalevo na strmých svazích kotliny. Tam bylo vidět Nell a Peteho.

„Takže žádné hlouposti,“ řekl čtyřem mužům. „Moji přátelé začnou střílet, kdyby se lidé Gordona Williamse pokusili vniknout do rokle. — No dobrá, takže začneme.“

„Prosím,“ řekl Clint Farrel pomalu. Jeho hlas zněl poněkud zastřeně a v očích mu jiskřilo.

Ale nejvíce to jiskřilo v očích Dona Juareze. Byla v nich patrná nesmírná dychtivost.

Mac Hathaway vypadal docela chladně. Řekl: „Nikdy bych nevěřil, že se budete bít raději s hřebcem než se mnou, Bene Starbucku. Copak ze mne vážně máte takový

strach?“

„Strach z toho, že bych vás musel zabít!“ odvětil Ben a vzal laso a sedlo. Vešel do malé kotliny a zamířil k jejímu středu. Tam sedlo hodil na zem a začal namotávat laso.

Muži i dívka za chvíli spatřili kus jezdeckého umění a dokonce i Don Juarez a Pete, kteří byli přece jen odborníci, museli uznat, že by takhle lasem hodit nedokázali.

Ben Starbuck se pomalu přiblížil ke hřebci, který stál před semknutým stádem. Hodil mu laso přes hlavu, jako to dělají kovbojové, když chtějí cokoliv čtyřnohého chytit.

Ben Starbuck hodil lasem jako pravý jezdec z prerie, bleskurychle a bez toho, aby lasem předtím točil.

Uvolněné laso se zázračně rychle odmotalo a vytvořil se dlouhý tenký had se smyčkou vpředu.

Ale Černý Jack se ani nepohnul. Věděl pořád ještě moc dobře, že proti lasu nemá smysl bojovat.

A tak stál klidně a šel, kam ho laso táhlo, až do středu kotliny, kde leželo sedlo. Neustále však neklidně odfrkoval. Jaksi nechtěl uvěřit, že by mu od toho muže, kterému vděčil za svobodu a s nímž byl nějakou dobu na cestě, hrozilo nějaké nebezpečí.

Ben Starbuck k němu přistoupil. Laso už nebylo napjaté. Ale hřelec se ani nepohnul. Věděl, že kdyby náhle vyrazil, laso se znovu krutě napne. Už se takhle několikrát napálil.

Ne, Černý Jack se rozhodl vyčkávat.

Když na něj Ben položil sedlo, jen zastříhal ušima. Teď už bylo jisté, že ví, oč jde a že se chystá na souboj s člověkem.

Cítil se zase svěží, při síle a vytrvalosti. Tehdy v Tusconu, to byl téměř v koncích. Kterýkoliv jezdec by ho tenkrát dokázal zlomit.

Ale teď se mu vedlo dobře. Všechny síly a schopnosti se

mu zase navrátily. Proto se připravovaného souboje nebál. Měl však pocit, který dosud nikdy nepoznal. Ten pocit asi souvisel s tím, že onen muž, který mu nikdy nic zlého neprovedl, chce teď na něm jezdit, stejně jako všichni ti lidé, se kterými se musel bít předtím.

Zmocnil se ho tedy jakýsi pocit nejistoty a zmatku. Instinkt i jeho zkušenost mu bránily uvěřit, že tenhle muž mu také chce vnutit svou vůli. Ale bylo to tak. Roztrásl se a rozechvěl po celém těle. Srst se mu cukala jako v zimnici a on ucítil, jak mu obepíná řemen sedla břicho právě ve chvíli, kdy vydechl.

Pak ucítil, jak se ten muž vyšvihl do sedla. Stalo se to lehce a plavně; tak to před ním nedokázal žádný jezdec! Černý Jack vytušil, jakou převahu má muž na jeho hřbetě. Laso se uvolnilo a dopadlo na zem.

Muž i kůň vypadali téměř jako sousoší. Černý Jack naslouchal, věřil a ještě vyčkával. Ucítil, že s tímto jezdce je to trochu jiné. Ten muž nemá– ostruhy! Černý Jack se přestal třást. Obrátil hlavu dozadu a podíval se na nohy svého jezdce. Stalo se to na straně, která byla odvrácená od přihlížejících. Ben Starbuck se usmál a pootočil chodidlo ve třmeni na stranu, takže Černý Jack mohl spatřit podpatek. Opravdu na něm nebyla ostruha.

Černý Jack si odfrkl a ten zvuk zněl opravdu udiveně a užasle.

Ale pak si zase uvědomil, že jeho hrdost mu nedovoluje, aby strpěl na svém hřbetě jezdce, aby se nechal zkrotit. Opět se rozpomněl na všechny ty trapiče, kteří ho týrali. A zvlášť si vzpomněl na prvního jezdce, který ho tolik zranil ostruhami; na Dona Juareze. Vzpomněl si na to, jak ho ze sebe setrásl a pak ho zasáhl kopytem.

A teď to udělá zase, udělá to tak i s tímhle člověkem.

Zapomněl, kdo je muž na jeho zádech.

Zle zařehnal a vyrazil.

Diváci – i mladá žena – vyrazili všichni jako na povel mnohohlasý výkřik, když hřebec divoce Vyskočil, takže to vypadalo, jako by chtěl vzlétnout do oblak.

Pak se postavil zpřímá na zadní kopyta, takže se skoro převrátil. Přestože byl mohutné zvíře, téměř šestnáct dlaní vysoký a vážící přes šest metrů, vyskočil vpřed jako kočka, sklonil hlavu mezi přední nohy a vyhodil zadek do vzduchu, jako by chtěl udělat stojku. Už vynikajícím výkonem bylo, že Ben Starbuck nevylétl velkým obloukem do vzduchu. Zůstal v sedle. Přitiskl stehna k tělu koně a ani se nezachvěl, když kůň začal náhle kroužit, jednou na zadních, jednou na předních, divoce a bláznivě. Pak se vmžiku zastavil.

Tu se Ben poněkud zakymácel. Ale nespádl. Hřebec pořád vyskakoval do vzduchu a dopadal na všechny čtyři. To byl zvlášť zlomyslný kousek, ale ubíjel nejen jezdce. Musel dělat mnohem větší bolest zvířeti. Takhle by si kůň mohl zničit klouby nadobro, stejně jako člověk, který by do nekonečna skákal ze židle na napnuté nohy.

Ale bylo to stejně hrozné pro Bena. Když hřebec dopadl popáté, vyřinula se Benu Starbuckovi z koutku úst krev. A zřejmě by to už déle nevydržel a spadl by ze sedla. Jenže sám Černý Jack toho měl dost. Nemohl už dál. Otřásl se jako pes, který vylezl z vody. Pak chňapl po nohách jezdce. Ben Starbuck mu v tom nemohl zabránit, protože Černý Jack neměl uzdu. Ben mu nemohl uzdou a udidlem obrátit hlavu.

Ale Černý Jack k chodidlu jezdce nedosáhl. Jenže teď to teprve začalo. Černý Jack se pořádně rozzuřil. Postavil se na zadní. Udalo se to strašně rychle. Tentokrát se ovšem nepokusil o stojku. Ne, tentokrát se skutečně převálil.

Přihlízející bezděky vykřikli. Muži už dávno zapomněli, proč sem vlastně přišli. Všechno nepřátelství, pomsta – byly zapomenuty. Všichni naplno prožívali boj člověka s

koněm.

A ta podívaná byla natolik divoká a vzrušující, že jí brala dech a zbavila je jakýchkoliv dalších myšlenek. Vypadalo to, jako by ten černý hřebec byl skutečně poslem z pekla.

Ben Starbuck se ze sedla dostal v poslední chvíli. Vrhel se na opačnou stranu, než kam směřovala kopyta zvířete. Divoký černý hřebec žuchl na záda a sedlo se pod ním s křachnutím zlomilo. Popruh sedla praskl, jako by byl ze zteřelých nití.

Pak Černý Jack vyskočil jako kočka. Divoce a vítězoslavně zaržál. Protože ze sebe strásl nejen jezdce, ale i sedlo. Všechny dosavadní zkušenosti mu říkaly, že teď je boj u konce a že dostane chvíli k odpočinku. Tak to bylo zatím vždy, když ze sebe shodil jezdce. Jenže tentokrát to bylo jinak.

Ačkoliv už neměl sedlo, jezdec na něj znovu nasedl. Stalo se to neuvěřitelně rychlým a plyným skokem, který ovládají jen zloději koní z kmene Komančů.

Černý Jack se doslova polekal. Pak pochopil, že tentokrát to bude jinak. A zase vyrazil. Začal se znovu točit jako káča.

Jak by se měl udržet člověk bez sedla a třmenů na splašeném hřebci?

Musel se přisát jako klíště – jinak to nešlo.

Ben Starbuck se přitáhl a držel. Zaryl prsty do hřebcovy hřívy a pevně stiskl nohama tělo koně. V ničem si nezadal s jezdcí Komančů a tento indiánský kmen měl nejlepší jezdce na celém kontinentě.

Ben Starbuck svíral hřívu koně nemilosrdně. Pouze tak se mohl udržet. Jedinkrát uvolnil levou ruku a divoké škubnutí ho vymrštilo daleko dozadu. Zachytil se však ocasu těsně nad kořenem. Teď se tedy zarýval pravačkou do hřívy a levou se držel ocasu. Horní polovinou těla se

natočil na stranu. Prsty se mu změnily v ocelové kleště.

Černý Jack se mohl osvobodit jedině tak, že se vrhl na zem a začal se po ní válet. Dělal to tak, aby mohl kopyty muže zasáhnout. Ten před nimi musel hbitě uhýbat a uskakovat. Občas muže minula kopyta jen o pár centimetrů.

Pak hřebec znovu vyskočil a hned vystřelil vpřed. Ale i když byl velice rychlý a mrštný, nestačilo to. Člověk byl o poznání rychlejší. Opět se mu rychlým komančským skokem dostal na hřbet a zaryl se oběma rukama do vlající černé hřívy.

Tu se Černý Jack zastavil. Chvěl se po celém těle a zase otočil hlavu, aby se na jezdce podíval.

„To už toho máš dost?“ zeptal se udýchaně Ben Starbuck. V jeho hlase zaznělo divoké, téměř kruté odhodlání. Jedno bylo jasné: Ben Starbuck byl bojovník, jemuž nebylo rovno. Ben Starbuck se do toho souboje zakousl a nechtěl přestat, dokud nebude úplně poražen a nebude moci pohnout ani prstem.

Ben Starbuck by byl tehdy v Tusconu určitě mužem, který by na Černém Jackovi dokázal jet. Protože tehdy v Tusconu neměl už Černý Jack sílu a divokost.

Clint Farrel by tehdy v Tusconu mohl přijít o spoustu peněz a Černý Jack by pro něj byl docela bezcenný. V téže chvíli si to Clint Farrel zřejmě uvědomil. Pochopil, že by tehdy Černého Jacka ztratil, kdyby se na něm Ben Starbuck dokázal udržet.

Protože byl Clint Farrel v hloubi duše skutečně hráčem, to poznání ho usmířilo. Vždycky se dokázal čestně vyrovnat s prohranou hrou. Rozhodnutí karet uznával. Najednou si přál, aby Ben Starbuck v tomhle souboji neprohrál. Najednou se na celou věc díval už jen se zájmem diváka.

Vedle něj stál Don Juarez s vytřeštěnýma očima a se

zkřivenou tváří, po které stékal pot. Don Juarez zařal obě dlaně v pěst. Hýbal se jako by on sám seděl na koni. Prožíval každý pohyb jezdce.

A bylo to skutečně tak. Protože pro Dona Juareze to byly skutečně zvláštní chvíle. Jako teď Ben Starbuck, tak tenkrát on zápasil s Černým Jackem. Znovu to všechno prožíval a bylo mu, jako by neseděl v sedle Černého Jacka Ben Starbuck, ale on sám. Bylo to, jako by tu jízdu prožíval v nějakém _živém snu. A měl jen jediné přání: Černý Jack musí být zkrocen. Věděl, že on sám se bude cítit lépe a že jeho další životní pouť dostane zase správný směr, když uvidí, že někdo dokázal zkrotit Černého Jacka.

Mac Hathaway tu podívanou sledoval chladně a neosobně. Ale temné jiskření v jeho očích prozrazovalo, že chladný zevnějšek jen klame. V nitru pistolníka Maca Hathawaye to vřelo vzrušením.

Protože tady v souboji sledoval muže, který si počínal tak, jak by to on sám nedovedl. Z celého srdce a duše si přál, aby hřebec nad svým soupeřem zvítězil.

A neustále mu hlavou táhlo: jestli Ben Starbuck zvítězí, pustím se s ním do souboje s revolvery. Nemůžu se pořád dívat jak vítězí – ne!

Vedle těchto tří mužů, které boj mezi člověkem a zvířetem tak zaujal, stál Gordon Williams. I on byl uchvácen divokostí toho zápasu. Ale i on by uvítal, kdyby ten souboj vyhrál hřebec.

Protože Gordon Williams si opět vzpomněl na Toma Fullera a na to, že by se Tom Fuller a Ben Starbuck mohli přidat na stranu chovatelů dobytka v tomhle kraji.

Gordon Williams se nechtěl dožít toho, že by jednou musel postoupit svůj ranč Tomu Fullerovi.

Horoucně si přál, aby si Ben Starbuck zlomil vaz. Protože, jestli vyhraje – on, Gordon Williams, se nebude držet slova, které dal Clint Farrel. Gordon Williams

potom...

Černý Jack stál na místě a třásl se po celém těle. Naklonil hlavu na stranu, aby se podíval na jezdce a zaslechl, jak k němu muž hovoří.

Ačkoliv jeho hlas byl sípavý, opět ho poznal. Ano, je to ten člověk, který mu dal volnost, se kterým strávil tak příjemné chvíle a který mu neudělal nic zlého.

Všechna divokost náhle hřebce opustila. Na chvíli zapomněl, kdo mu to sedí na hřbetě. Ale teď už to zase ví.

„Jestli už máš dost a chceš konečně přestat, tak je mi to moc vhod,“ řekl mu jezdec. „Protože i já už toho mám až po krk. Mohli bychom se spřátelit, ne? Co máš proti mně, Černý Jacku? Copak jsem se s tebou nebil férově? – Bez ostruh! – A dokonce i sedlo spadlo. – Byl to férový souboj. A ještě není rozhodnut, že? – Ještě nejsi přemožen? Měli bychom přestat a spřátelit se. – Zkus to, starouši!“

Nebyla to slova, protože Černý Jack jejich obsahu nerozuměl, ale byl to jejich zvuk a podivné fluidum, které z toho člověka vyzařovalo a které na Černého Jacka zapůsobilo.

Najednou se mu už vůbec nechtělo bojovat. Pocítil v hloubi duše strach. Instinkt mu napovídal, že by ten souboj prohrál.

Ben Starbuck náhle seskočil z jeho hřbetu a zamířil kolem něj, až stáli proti sobě.

„Tak, starouši! Uzavřeme mír!“ Hlas Bena Starbucka sice pořád ještě zněl sípavě a stísněně, ale hřebec z něj jasně vycítil vroucnost a dobrotu – touhu po přátelství.

Ano, Černý Jack to vycítil.

Ben Starbuck k němu natáhl dlaň.

Nejprve to vypadalo, jako by se do ní chtěl Černý Jack zakousnout.

Pak se vzepjal a kopyta se na chvíli dostala nad hlavu Bena Starbucka.

Chce ho snad rozdupat?

Ben Starbuck se nehnul. Neuhnul stranou a ani se nepokusil zvednout na obranu ruce nad hlavu. Stál klidně a pořád ještě držel ruku nataženou.

Nell strachem vykřikla.

A hřebec zvonivě zařehťal.

Pak ale zase dopadl na všechny čtyři, aniž by se muže dotkl. A sklonil hlavu a olízl mu dlaň.

Ben mu ji položil na nozdry.

Chvíli tak stáli. Ben Starbuck šeptal přívětivá slova. Nakonec se pohnul, přistoupil k boku koně a zase se mu vyhoupl na hřbet.

Černý Jack stál a trochu se třásl. Ale zase k němu promluvil ten hlas. Pomalu se pohnul. Nechal se vést po kotlině jen stiskem stehén.

Ben sesedl a poklepal ho po hrudi a po krku. Pak se obrátil k mužům. Přistoupil až na krok ke Clintu Farrelvi a klidně se ho zeptal: „No, pane?“

Clint Farrel zvedl ruce a ukázal po indiánském způsobu obě dlaně. „Jsem poražen,“ řekl. „A vy jste zvítězil, Starbucku. Uvědomil jsem si, že byste toho hřebce přemohl už tenkrát v Tusconu. Nejsem už vaším nepřítelem. Vyhrál jste tuto hru. A já odtud odjíždím.“

Obrátil se a odcházel.

Don Juarez zíral na Bena Starbucka vytřeštěnými očima. Náhle slavnostně smekl klobouk a zamával jím, přičemž vysekl uctivou poklonu, jako by byl španělským grandem, který zdraví svého krále.

„Máte moje uznání, seňore! Dokázal jste to, co se mně nepodařilo. Zkrotil jste Černého Jacka. Dosud jsem si myslel, že vím o koních všechno. Ale nevěděl jsem nic –

nic, pokud jde o hřebce formátu Černého Jacka. Černého Jacka jsem nenáviděl a přál jsem mu, aby ho někdo porazil. Ale vy jste ho nakonec zkontrolovali dobrotou. Teď už je mi to jasné. – Hodně štěstí, seňore!“ Ještě jednou zamával kloboukem a uklonil se. Pak se vydal za Clintem Farrelem.

Gordon Williams dosud jen strnule stál a užasle se díval. Zřejmě nechápal ty muže, kteří přišli jako nepřátelé a kteří teď projevují uznání a odcházejí bez jakýchkoliv pocitů nenávisti či vzteku. Ale vzpomněl si na slova Clinta Farrela, podle kterých tohle všechno byla hra džentlmenů ve slušném hráčském podniku. Tak nějak se Clint Farrel vyjádřil.

Gordon Williams nepřítomně zíral na Bena Starbucka. Náhle se rázně obrátil a rovněž se ubíral z rokle ven. Zůstal tu jen Mac Hathaway a v jeho očích to jiskřilo. Díval se na Bena Starbucka jako člověk, který nemá jasno ve vlastních pocitech.

Pak najednou řekl: „O světě jsem si vypěstoval určité představy. A vy, Starbucku, byste mi je mohl všechny zničit. Raději jste se pustil do boje se zvířetem, než se mnou. Říkal jste, že mě nechcete zabít. A teď vypadáte jako suverénní vítěz. Jenže tomu souboji se tak jako tak nevyhnete. Já s Clintem Farrelem a Donem Juarezem odtud neodjedu. Zůstanu v tomhle kraji. Až se setkáme příště, budete odpočatý a budete mít po ruce zbraň. A pak vám dokážu, že ze souboje s revolverem nevyjdete jako vítěz.“

Ben Starbuck se na něj trpce zadíval. „Vy uznáváte jen souboj s revolverem, Macu Hathawayi?“

Ten přikývl. „Jedině ten!“

„Jste blázen, Hathawayi! Pokud sám sobě chcete dokázat, jak jste ohromný, pak je souboj s puškami k tomu ta nejhlupejší cesta. K čemu to je když ...“

„Je třeba zvítězit nad strachem a důvěřovat si,“ řekl

Mac Hathaway vážně. „Za pár dní se vám postavím.“

Obrátil se a odešel.

Ben se za ním zamyšleně a vážně zadíval.

Je to blázen, hotový blázen, pomyslel si. Ale současně věděl, že to není to správné označení. Vytušil jen, že je pro Hathawaye mužem, kterého Hathaway musí porazit, aby věčně neměl pocit, že všechno v jeho životě bylo špatné.

Podíval se na Nell. Stála na malém skalním převisu a mávala na něj. Utah-Pete, který mezitím ze svého převisu seskočil, prošel kolem něj a zamířil k východu z rokle. To připomnělo Benu Starbuckovi, že nebezpečí ještě zdaleka nebylo zažehnáno.

Co udělá Gordon Williams?

V tábořišti šel Clint Farrel ke svému sedlu. Zvedl ho a osedlal si koně.

Pak se vrátil i Don Juarez. Přistoupil ke Clintu Farrelovi a řekl: „Teď už mě, señore, nepotřebujete, že?“

Clint Farrel přikývl. „Tak, tak,“ řekl. „Zřejmě pojedu do San Franciska. To je dost veliké město. Tam to pro tebe není, Done.“

„Ne,“ přisvědčil stopař. „Já pojedu do Sonory. Mám tam sestru. Můj švagr pěstuje koně. Vždycky chtěli, abych jim pomáhal. – Hodně štěstí, señore!“ Přijeli jsme, abychom zabili Bena Starbucka. Ale on nad námi v čestném souboji vyhrál. Jsem rád, že to tak dopadlo. Muže, který zkontroloval Černého Jacka, si člověk musí vážít. Už nelze být jeho nepřítelem.“

Obrátil se, aby i on osedlal koně a aby si sbalil ranec.

Mac Hathaway se vracel loudavě do tábořiště. Přistoupil ke Clintu Farrelovi a řekl: „Naše cesty se teď rozcházejí, Clinte. Už pro vás dál nebudu pracovat. Musím

zůstat v tomhle kraji.“

Clint Farrel se na něj pozorně zadíval.

„Vám jde přece jen o ten souboj s Benem Starbuckem?“

„Ano,“ přikývl MacHathaway. „Zítřka nebo někdy v dalších dnech – jak se to natrefí.“

„Zabije tě, chlapče,“ změnil náhle Clint Farrel tón. „Mám namířeno do San Franciska a tam bychom určitě našli pár možností jak si slušně vydělat. Mám taky nějaký kapitálek. Mácu, neměl by ses zle, kdybys u mě zůstal.“

Ale Mac Hathaway zavrtěl hlavou. „Ještě nikdy jsem necítil, že by mě někdo tak provokoval. Vždycky, když pomyslím na Bena Starbucka, zmocní se mě pochyby. Musím je zahnat. – Možná přijdu za vámi, Clinte Farrele. Možná u vás budu dřív, než dorazíte do Friska.“

Obrátil se a zadíval se na skupinku, kterou tvořil Gordon Williams a jeho lidé. Pomalu k nim přistoupil a slyšel, jak Gordon Williams povídá: „Takže, rokli zase uzavřeme. Sol a Ringo se vyšplhají nahoru po okrajích hory. Jsem si jist, že s puškami už ledacos dokážou. – Tak jde se!“

Muži se rozešli.

Mac Hathaway se za nimi díval. Všichni byli ozbrojeni. Jestli uzavřou východ z rokle a dva z nich se vyšplhají na plošinu nad ní, dostane se Ben Starbuck do pěkné bryndy.

Mac Hathaway se ohlédl po Clintu Farrelovi a Donu Juarezovi. Právě nasedali. Don Juarez na něj zamával. Nikdy si zvlášť nerozuměli. Oba byli sice ve službách Clinta Farrela, ale teď když se rozcházel, dívali se na sebe spíš chladně a lhostejně.

Clint Farrel ještě jednou zakýval. Pak s Donem Juarezem odjeli. Mac Hathaway se obrátil ke Gordonu Williamsovi, který cosi dělal u svého koně.

„Co to má znamenat?“ zeptal se chladně. A pokračoval dál: „Slovo Clinta Farrela pro vás neplatí?“

„Ne,“ řekl Gordon Williams. „Přivedl jsem si sem drsné chlapy. A protože mám teď svoji oběť hezky v pasti, nevzdám se přece jen proto, že mí dočasní partneři náhle projevili velkodušnost. Já v té hře pokračuj u dál – po svém. Bena Starbucka už z téhle díry nepustím. Protože, když to udělám, nebudu pak moct bez komplikací zabít chlápka, který mě kdysi podvedl.“

Mac Hathaway nad těmi slovy zamyšleně pokýval hlavou. Pak otočil hlavu a zadíval se za Clintem Farrelem a Donem Juarezem. Ti právě mizeli za nejbližším kopcem.

„Vy nejedete s nimi?“ zeptal se ledabyle Gordon Williams. Pozorně Maca Hathawaye sledoval.

Hathaway zavrtěl hlavou. „Ne, já s Clintem Farrelem nejedu. Zůstávám tady, abych...“ Nedokončil větu a otřel si rukou tvář.

„Vyzvu v nejbližších dnech Bena Starbucka na souboj a zabiju ho,“ řekl. „O Starbucka si už nemusíte dělat starosti, Williamsi.“

„Jenže já si je dělám,“ odsekl mu. „A taky nevěřím, že by se vám povedlo nad ním zvítězit, Hathaway, ať už bude důvod vašeho souboje jakýkoliv. Raději se spolehnu na sebe a na svoje lidi – a na tu nádhernou past, ve které ho teď máme.“

Oči Maca Hathawaye dostaly zasmušilý výraz.

„Ben Starbuck je ohromný chlap,“ řekl. „Zaslouží si, aby se s ním bojovalo otevřeně a fér. Je to džentlmen, ke kterému člověk musí přistoupit jako ke kavalírovi. Jenže vy, Williamsi, jste zákeřný bandita, který vede smečku podobných lumpů jako jste vy a který je úplně posedlý nenávistí.“

„Nonono!“ zvolal Gordon Williams ostře a sáhl po revolveru.

Mac Hathaway byl mnohem rychlejší a usmrtil ho první ranou dříve, než na něj Gordon Williams mohl revolver

namířit.

Williamsovi lidé se sem seběhli. Mac Hathaway jim klidně hleděl vstříc. Blížili se stále pomaleji. Ukázalo se, že je to skutečně smečka lumpů. Nikdo z nich se nepokusil rozdat si to s Macem Hathawayem. Gordon Williams mezi nimi neměl přátele, kteří by byli ochotni ho pomstít.

„Zmizte,“ řekl jim Mac Hathaway.

Váhali a zírali na Gordona Williamse. Pak ale pochopili, že už nemusí bojovat. Ohlédli se k rokli. Tam se ukázal Utah-Pete s puškou. Díval se k nim, protože zaslechl výstřel z revolveru. Gordona Williamse, ležícího na zemi, neviděl, ale protože ho nezahlédl ani mezi stojícími muži, musel dospět k názoru, že ta rána patřila právě jemu.

Lidé Gordona Williamse moc dobře věděli, že by je čekal ještě pěkně tvrdý souboj. Utah-Pete a především Ben Starbuck by pár z nich určitě dostali.

Ale Gordon Williams byl teď mrtev, stejně jako jeho společník Hondo Garradine.

Zůstali teď bez velení. A byli rádi, že nemusí střílet.

Osedlali koně, zabalili Gordona Williamse do přikrývky a položili ho napříč přes jeho koně.

Pak mlčky odjeli.

Mac Hathaway se za nimi nehnutě a mlčky díval. A zase se jednou přesvědčil, že on sám je víc než skupina takových lotrů.

Pohlédl k rokli. Tam pořád ještě stál Pete a všechno sledoval.

Ben Starbuck si teď musí chvíli odpočinout, pomyslel si Mac Hathaway. Také on připravil koně k odjezdu a za chvíli už cválal pryč.

Chtěl se trochu porozhlédnout po okolí. Zaslechl, že pryč je tady městečko Sundown. Mac Hathaway chtěl vidět všechno – i Fullerův koňský ranč.

Ben Starbuck ležel natažený u ohně a odpočíval. Měl dost velké bolesti. Páteř, ledviny, bok a žaludek ho příšerně bolely. Zvlášť zlé byly bolesti v šíji. Ty asi byly příčinou úporných bolestí hlavy.

Nell dřepěla vedle něj. Když mu položila dlaň na čelo, cítil, jak bolest ustoupila.

„To je moc fajn,“ zamumlal a tak mu dlaň na čele ponechala.

Najednou usnul.

Dívčina dlaň i nadále spočívala na jeho čele. Nell byla přesvědčena, že jinak by se zase vzbudil. Podívala se na Černého Jacka. Ten se také uložil a už se nestaral o stádo. Souboj dokonale vyčerpal i jeho.

Klisny Fullerova ranče se pásly v kotlině. Divocí koně se ale pořád ještě tísnili v nejodlehlejších cípu a větrili směrem k ohni. Cítili se naprosto bezbranní a měli strach.

Roklí se pomalu blížil Pete. Když si všiml, že Ben spí, jen Nell rukou naznačil, že všichni pronásledovatelé už odjeli. Začal sedlat koně. Zřejmě nevěřil, že by Ben Starbuck spal dlouho.

Taky že ne. Už asi za dvacet minut se Ben Starbuck probрал. Ležel ovšem tak pohodlně a spal tak hlubokým spánkem, že když vstal, cítil se už mnohem lépe.

Usmál se na Nell a řekl: „Máš v dlani úžasnou sílu, Nell – alespoň pro mne. Ech, cítím se teď už docela v pořádku.“ Podíval se na Černého Jacka. Téměř v téže chvíli se zvedl i hřebec. Takže se projevila opět jakási podobnost mezi nimi dvěma.

Ben kývl na Peteho. „Ty jsi tady? Copak už nejsou problémy?“

„Ne,“ řekl Pete. „Mac Hathaway asi zabil Gordona

Williamse. Museli se pohádat. Clint Farrel a Don Juarez dojeli na západ. Zůstal jenom Mac Hathaway a. ..“

Vylíčil dopodrobna, co viděl a co se podle něj stalo.

Ben Starbuck stál chvíli zamyšleně se skloněnou hlavou. Dívali se na něj – a ani dívka ani Navajo netušili, co mu řekl Mac Hathaway, než odešel z rokle, že s ním totiž Mac Hathaway chce za každou cenu svést souboj.

Uvažoval, zda to má říci Nell a Petemu.

Ale neudělal to.

„No dobrá,“ řekl klidně. „Tak bychom se mohli vrátit domů, co? Tvému bratrovi už nehrozí nebezpečí, Nell. m Mac Hathaway ten problém vyřešil. Tom už se nemusí bát nepřátel, kteří by mu ukládali o život.“

Zvedl ruku a otřel si obličej. „V těchhle končinách,“ řekl trpce, „se takové problémy vždycky řeší revolverem – někdy dokonce neúmyslně, jako zrovna v tomhle případě. Ale jednou se i tady všechno změní.“

Smutně se pousmál. „No a my máme zpátky nejen klisny, ale navíc i hřebce a k tomu tři tucty nádherných divokých koní, které je možné ochočit a prodat.“

Ale Nell a Pete na jeho slova nereagovali. Prohlíželi si ho zkoumavě a velmi vážně. Vycítili, že před nimi něco skrývá.

Nell dokázala, že je to chytré děvče. Protože se pojednou klidně a vážně zeptala : „Bene, proč zastřelil Mac Hathaway Gordona Williamse ? Proč Mac Hathaway neodjel s Clintem Farrelem a Donem Juarezem? Proč zůstal tady a zabil Gordona Williamse?“ – Bene, nesmíš před námi nic tajit. Mac Hathaway se tady zdržel a mluvil s tebou. – Co ti řekl?“

„Je blázen,“ zamumlal. „Je to jeden z těch potřeštěných pistolníků, kteří si pořád musí dokazovat, že se jim nikdo nevyrovná. Když Mac Hathaway natrefí na člověka, který něco dokáže, musí si dokázat, že jeho činy vůbec nic

neznamenají, protože jeho moc s revolverem je větší. Chce mě vyzvat na souboj s revolverem. Jenže já jsem stejně dobrý jako on. To mi můžete věřit. Není to pro mě nebezpečné. Jestli mě skutečně někdy zastaví a vyzve na souboj, má ho mít.“

V jeho posledních slovech zazněl chladný vztek.

Nell a Pete si vyměnili pohledy.

Bylo to, jako my se mlčky domlouvali. Ale nic na to neřekli.

Nell dokonce změnila téma. Podívala se na divoké koně a nadšeně zvolala: „Ano, jsou to nádherná zvířata! Můžeš být spokojený, Bene. Protože s nimi a s tím hřebcem tě rádi přijmeme za společníka. Anebo se nechceš stát naším společníkem? Představ si, Bene, až se vezmeme, budeme mít dvě třetiny podílů a budeme moci dokonce přehlasovat i bratra.“

Zasmála se a naznačila tím, že svá-poslední slova mínila jen v žertu.

„Myslím, že se s tvým bratrem spřátelíme,“ zamumlal Ben.

Pak zamířil k Černému Jackovi. Natáhl k němu obě ruce a začal na něj mluvit.

Černý Jack přišel blíž a očichával mu dlaně. Ben také přistoupil až k němu a poplácal ho po šíji a po hrudi. Černý Jack si to nechal líbit.

A když se mu Ben po chvíli vyhoupl na hřbet, strpěl i to a nechal se vést i bez uzdy.

„Jsme přátelé,“ zavolał Ben Starbuck na Nell a Peteho.

Nell se orosily oči, zřejmě radostí, která jí vehnala slzy do očí.

Mac Hathaway si dal na čas. Zajel daleko na

severozápad a projel kopcovitým krajem. Na západě a severozápadě bylo stále vidět mohutné mesy. Kolem poledne dorazil k potoku. Mac Hathaway sesedl. Vzpomněl si, jak se mu kdysi jako klukovi dařilo chytat pstruhy do ruky. Vyzul si tedy holínky a za chvíli už se čvachtal v potoce. Voda byla dost studená. Pod jedním z kamenů chytil Mac Hathaway prvního pstruha a za chvíli už opékal rybu na ohni. Jeho kůň se pásal v porostu u břehu.

Náhle však zvíře leknutím a bolestí zaržálo, pohodilo ocasem a hlavou a odběhlo.

Sršni! Asi dva tucty sršňů se s divokým bzučením vydalo za koněm. A několik z nich ho už jistě píchlo. Opodál ležel vykotlaný kmen stromu a tam patrně měli sršni hnízdo. Když do něj kůň zaryl čenicem, hned ho napadli. A teď utíkal. Jen sedlo tady zůstalo.

Mac Hathaway začal zle klít. Zahodil zpola hotového pstruha do ohně a rozdupal ho.

Pak se posadil na sedlo a ubalil si cigaretu. Kouřil a uvažoval, co má dělat.

Když cigaretu dokouřil, vzal sedlo a vydal se na druhou stranu potoka, kde si všiml několika kusů dobytka. Potok zřejmě tvořil hranici pastviny. Mac Hathaway doufal, že brzy narazí na pasteveckou nebo hraniční boudu, možná dokonce i na samotný ranč. Tam dostane koně, s tím si starosti nedělal. Každopádně to teď k nějaké takové boudě či ranči bude blíž než do Sundownu.

Už po několika yardech se začal potit. Sedlo bylo stále těžší. Pořád šel podél potoka, až se konečně dostal k brodu, přes který vedlo několik stop vozů. Spokojeně zabručel. Byl si jistý, že ty stopy vedou ze Sundownu a míří k ranči. Sledoval je a už za nejbližším kopcem spatřil v kotlině chatrč. Mezi starými stromy, pod kterými se ve stínu mohla schovat zvířata, byly dvě ohrady.

Mac Hathaway spatřil malý potůček, kolem něhož také rostly stromy a keře.

Lidi vidět nebylo.

Mac Hathaway sešel se sedlem dolů. U ohrady ho hodil na zem a zamířil k boudě. Několikrát se nahlas zeptal, jestli tady někdo je. Ale nikdo mu neodpověděl. V chatrči našel dvě místa na spaní; i z dalších okolností poznal, že tady pobývají dva jezdci.

Vyšel ven a zavolal.

Teď dostal odpověď. Z keřů u potoka vyšel muž. Na tenkém prutu měl napíchnutých několik pstruhů. Byl už dost starý, shrbený, měl křivé nohy a trochu kulhal.

Měl vrásčitý, jakoby vysušený liščí obličej. A v očích měl odmítavý nepřívětivý výraz.

„Co chcete?“ zeptal se a prohlížel si revolver Maca Hathawaye. Protože to byl zkušený chlapík, snadno poznal, co je Mac Hathaway zač. Upřel pohled na jeho holínky, šité na míru, se zlatými přezkami. Mac Hathaway vždy s hrdostí ukazoval, že jako pistolník patří k těm, kdo vydělávají nejvíc.

Řekl muži: „Musím dostat jednoho z vašich koní. Ztratil jsem svoje zvíře, protože strčilo nos do sršního hnízda. Utekl, jako by měl v zadku vidle.“

Křivonohý chlapík s vyschlým liščím obličejem se vesele zasmál. Byl zřejmě jedním z těch, kteří měli v životě tolik smůly, že z ní leccos přejí i ostatním.

Řekl: „Koně můžete dostat, když to rančer dovolí. Bez jeho svolení vám nesmím nic prodat. Musíte na hlavní ranč a zeptat se tam. Já tohle stanoviště opustit nesmím.“

Mac Hathaway přikývl.

„No dobrá. A jak je to daleko k hlavnímu ranči?“

„Och, jenom necelých deset mil,“ zasmál se chlapík. „Můžete si nechat sedlo u mě. Bez sedla se vám půjde lip, ne?“

Mac Hathaway pochopil, že si z něj ten člověk utahuje a že má svým způsobem z jeho smůly radost. Zvedl paži a zprava a zleva muže uhodil do obličeje. „Tak se se mnou nemluví,“ řekl nedbale. „Jmenuji se Mac Hathaway a takový červ, jako ty, si ke mně tohle nesmí dovolit, rozumíme?“

Muž pomalu přikývl. Z jeho očí sršel hněv.

„No dobrá, tak si koně vezměte a jeďte k ranči.“

„To neudělám,“ řekl Hathaway. „Jedu s koněm do Sundownu. A zaplatím, jakmile se dozvím cenu. V Sundownu se zdržím několik dní. To přece není krádež, ne? Říkám ti, že za toho koně zaplatím a že jedu jenom do Sundownu.“

Shrbený chlapík měl naprosto bezvýraznou tvář.

Zvedl ruku a otřel si krev z koutků úst.

„Jistě, pane,“ řekl zdvořile. „Udělejte, jak myslíte. Vždyť jste veliký Mackenzie Hathaway. Už jsem o vás slyšel. Ano, vážně jsem už o vás slyšel.“

Mac Hathaway byl spokojen.

„Vezmu si tohohle grošáka, ano?“

„Jak je vám libo, pane,“ zamumlal muž.

Mac Hathaway vešel do ohrady a chytil grošáka. S lasem zacházet neuměl, ale koně přece jen nakonec chytil. Vyvedl ho ven, osedlal jej a nasedl.

Kývl na shrbeného kovboje. „Mám ti dát potvrzení?“

„Ne, pane,“ řekl kovboj.

A bezprostředně po těchto dvou strohých slovech pronikavě zahvízdl.

Kůň pod Macem Hathawayem náhle vyskočil, jako by ho někdo švihl bičem. Mac Hathaway přelétl přes hlavu koně a pak ještě další tři yardy.

Přitom ztratil jeden revolver.

A druhý revolver nemohl vytáhnout, protože dopadl tak nešťastně, že si zlomil paži a praštil se hlavou o kůl

ohrady.

Vědomí sice ztratil jen na půl minuty. Ale když se probral, nebyl to už slavný a nebezpečný hrdina Mackenzie Hathaway, ale bezbranný zloděj, který si navíc ještě zlomil ruku.

Shrbený kovboj držel jeho zbraně a chechtal se.

„Tak to dopadne s člověkem,“ řekl, „který chce ukrást koně. A tak to dopadne s Mackenzie Hathawayem, když dá facku dobrákovi Jube Ringoldovi; můj mladší brácha Tom ti kdysi v Tombstone namlátil, protože jsi mu chtěl přebrat holku. Nevěděl, že jsi veliký pistolník a tys ho zastřelil. Máš smůlu, chlapče. Natrefil jsi na člověka, který má teď příležitost pomstít svého bratra. Neměls tak nafoukaně říct své jméno, pane!“

Ono „pane“ bylo plné opovržení a zlomyslnosti.

Maca Hathawaye se zmocnil strach. Měl zlomenou ruku a náhodou narazil na bratra muže, kterého kdysi zastřelil. A navíc tohohle chlápků uhořel.

A teď sedí v zajetí, jako zloděj koní.

V tomhle kraji zloděje koní věší.

Mac Hathaway se cítil jako chudák. Zadíval se vystrašeně na Jube Ringolda a řekl pak prosebně: „Nech mě jít, Jube! Mám u sebe přes pět set dolarů. Ty ti dám. Nech mě jít!“

Jube Ringold zavrtěl hlavou.

„Nedám ti šanci, panáčku! Dopravím tě na ranč. Chytil jsem tě při krádeži koně. Pověsí tě. V minulých týdnech se nám ztratila spousta dobytka a koní. Krajem se potulují zloději. Rančer a jeho dva synové tě oběsí. Já se budu dívat a budu přitom myslet na svého bratra, ty pistolníku jeden!“

Mac Hathaway se najednou roztrásl po celém těle. Po tváři mu stékal pot. A zlomená ruka ho bolela. Vstal a zkusil běžet.

Za ním se ozval Ringoldův smích. Ale nepronásledoval ho. Jen se za ním dál smál.

A Mac Hathaway utíkal a utíkal.

Když se dostal k potoku, u kterého ztratil koně, spadl do něj. Dělal mu dobře ležet v mělké vodě. Ale obával se, že Ringold spolu s jezdci z ranče budou sledovat jeho stopu a že ho brzy doženou.

A tak vstal a utíkal a utíkal. Strachem se téměř zalykal.

Ben Starbuck, Nell a Pete dorazili na ranč pozdě odpoledne. Tom Fuller seděl na verandě. Usmál se na ně a řekl: „Slunce a čerstvý vzduch mi udělaly dobře. Jsem už téměř zdrav. Ale teď bych si šel zase lehnout. Zítra mi všechno podrobně vyličníte. Vidím na vás, že všechno dobře dopadlo.“

Pete a Ben zavedli koně do ohrady a Nell se postarala o bratra. Pustila se do přípravy večere.

„Černý Jack je lepší než kterékoliv zvíře, které jsme tady měli jako chovného hřebce,“ řekl Pete. „Možná ho jednou budeme moci pustit na svobodu. Ale dokud s ním zůstanete tady, Bene, žádného dalšího hřebce nepotřebujeme.“

„Zůstanu,“ přikývl Ben.

Pak vstal, protože ve svitu zapadajícího slunce spatřil muže, který se k nim blížil. Ten člověk hodně kulhal, občas i spadl a zase vstal.

Byl to Mac Hathaway.

Ben Starbuck mu vyšel vstříc.

Hathaway už neměl zbraně. Vrávoravě se zastavil před Benem a díval se na něj pohledem plným strachu.

„Jsem vyřízený,“ řekl, „jestli nedostanu koně. Chtěl jsem si...“

Ben Starbuck poslouchal a díval se na něj a zjistil, že z Maca Hathawaye je už jen uzlíček nervů.

Přikývl. „Můžeš dostat koně, Hathawayi. I já jsem jednou ukradl koně a tím to všechno začalo. A můžeš na tom koni odjet z tohoto kraje. Ale už se nikdy nevracej.“

Obrátil se a kývl na Peteho. „Dej mu koně, Pete! Jinak zemře strachy.“

A už se na Maca Hathawaye nepodíval. Vešel do domu a oznámil Nell, že Mac Hathaway už v jejich životě nebude hrát žádnou roli. Protože bylo veta po hrdinovi Mácu Hathawayovi.

To zřejmě také moc dobře věděl i Jube Ringold. Proto ho nechal klidně běžet.

A běžet ho nechal i Ben Starbuck. Protože nebyl soudcem. Mac Hathaway svému osudu neunikne.

Nell k němu přistoupila a políbila ho.

„To je fajn,“ zamumlal Ben.

KONEC

G.F. UNGER - ČERNÝ JACK

Vydává MOBA, spol. s r. o., Brno, Kotlářská 53, tel. 05/41 21 28 50
ve spolupráci s Bastei-Verlag

Odpovědná redaktorka Ivana Fabišíková

Technický redaktor Stanislav Kašparec

Překlad Pavel Sychra

Tiskne Moravská typografie, a. s., Brno

© MOBA, spol. s r. o.

© Bastei-Verlag, Gustav H. Lübbe GmbH & Co., Bergisch Gladbach

Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím Poštovní přepravy Praha, č. j. 1127/93, ze dne 7. 4. 1993E